اغزن سیم

(ناول)

نصیر احمد احمدي

کتاب پېژندنه:

نوم	:	اغزن سیم
لیکوال	:	نصیر احمد احمدي
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د پښتۍ انځور	:	ن. ا. احمدي
کمپوز	:	ن.ا. احمدي
د پښتۍ ډیزاین	:	رضا پارسا
چاپ کال	:	۱۳۹۱ل
چاپ شمېر	:	۱۰۰۰ ټوکه
چاپ چارې	:	مومند خپرندویه ټولنه

د چاپ ټول حقوق محفوظ دي

❋ ❋ ❋

کمپیوټر مې چالان کړ، ایمېلونو ته ورغلم، څلور ایمېله ول. درې دفترې او یو هم ناشناخته.

ناشناخته ایمېل مې لومړی وکوت، لیکلي و:

ـمرم، د ژوند کیسه مې لیکې؟

ادرس ته مې وکتل، ګډوډ توري لیکل شوي وو. سر مې پسې ونه ګرځاوه، د دفتر ایمېلونه مې ځواب کړل، د مېز پر سر د راډیویي خپرونو پرتو متنونو اصلاح غوښته.

لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ایمېل راغی.

ـفکر دې وکړ؟

ومې لیکل:

ـته څوک یې ؟

دقیقه ووته. ځواب راغی:

ـ ستا دوه ـ درې ناولونه مې له انټرنټه راواخیستل. هیله کوم. د چټ پاڼې ته ورشه !

هماغسې مې وکړل.

ویې لیکل:

ـسلام

وعلیکم. ته څوک یې؟

ـام م م... ضروري ده؟

ـهو

ــدوه ویشت کلنه یم.
ومې لیکل:
ــپوره ځواب نه و.
ــها ها ها...
ــولې خاندې؟
ویې لیکل:
ــزما د ژوند کیسه لیکې؟
ــنه !
ــدوه ویشت کلنه یم.
ــدوه ویشت کلنه یې که دوه ویشت کلن؟
ــها ها ها... دومره بې باوره؟
ــد باور دلیل؟
ځواب یې رانه کړ.
ومې لیکل:
ــیو وخت مې له یو چا سره چټ کاوه، ځان یې نجلۍ معرفي کړی و، خو وروسته مې ملګری وخوت، تر اوسه مې ځوروي.
څه یې ونه لیکل.
په کیسه کې یې نه شوم ګړی ته مې وکتل، لس نیمې بجې وې، جلسه مو درلوده. یو نیم ساعت وخت یې ونیو، د کنفرانس له سالونه سیده پورته طعامخانې ته ورختم، ماسپښین یوه بجه ببرته کمپیوټر ته کېناستم، څو پرله پسې جملې یې لیکلې وې.

ـ د چا چې مرګ نږدې وي، دروغ نه وايي. زما د ژوند کيسه وليکه، هم به موضوع وموموې او هم به دې نورو ته خير ور ورسېږي. که امکان لري، د ټلېفون نومره دې راته ايمېل کړه.

ومې ليکل.

ـيې؟

نه وه.

نومره مې ور وليږله.

❊ ❊ ❊

تیاره وه، په نیازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نیازبېک د کابل ښار په لوېدیځه څنډه کې پرته سیمه ده، کورونه یې بې نقشې دي، تنګې کوڅې لري، زه هم همدلته په یوه کرایي کور کې اوسم.

دا تنګې کوڅې په ژمي کې د تګ وړ نه وي، بس! د دواړو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر یې سلامت درې میاشتې په کورونو کې ولاړ وي.

برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خو له بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږدم.

د کوڅې په سر کې نانوایي ته ور وګرځېدم. یوه ډوډۍ مې راواخیسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول.

په کوټه کې راتاو شوم، تلیفون وشرنګېد، له جېبه مې راویست، سکرین شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ور وواړ:

_هلو!

ښځینه غږ راغی.

_اوس دې باور وکړ؟

ومې پوښتل:

_وبښه! څوک یاست؟.

د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ویې ټوخل، ویې ویل:

_ته هېرجن یې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کیسه په سمه توګه ولیکې.

ومې خندل:

_ ته خو په رښتیا هم نجلۍ یې.

په خندا کې یې وویل:
ـاوس خو دې باور راغی؟
ـ تر دې لوی ثبوت !
ـبس نو ، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
غلی شوم، د ځواب له پاره په مناسبه جمله پسې ګرځېدم.
ویې ویل:
ـپه ټلېفون کې غږهاری دی.
ـکورته روان یم، په کلکه واوره خیژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه و لیدلی.
ویې ویل:
ـدلته هم د واورې کمی نشته.
پوښتنه مې وکړه:
ـ چېرته؟
ـپه ایټالیا کې.
د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر ښنګلې لاندې کړه، جېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
مقابل لورې وویل:
ـهلو ، زما خبرې اورې؟
ـهو
ـنو ولې غلی شوې.
کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
ویې ویل:

ــدروازه نه خلاصېده؟
خندا راغله:
ــسمه جادوګره يې.
ــنه، ما د دروازې غږ واورېد.
ټلېفون قطع شو.
کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخارۍ تر څنګ سهارنۍ ناولې پياله او ترموز ايښې ول.
اه ! په ژوند کې مې د لوښو له مينځلو ورته (کرکه) کېږي.
کوټې ته مې وکتل، غالۍ پاکه وه، جارو يې نه غوښته.
لومړی مې تلويزيون ولګاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې يې مظاهرې ښودلې، ويل يې چې په بګرام کې د قرآن شريف د سوځېدو په غبرګون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصوير کې د کرزي او امريکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سړک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
بخارۍ راپه زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقيقې وروسته د کوټې لويو ښيښو مړه خوله ونيوله.
د ډېګ غم مې نه درلود، بس، بيګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخارۍ تر څنګ اوږد وغځېدم.
خوند يې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا خته، د بخارۍ يوه خوا سره وه.
ټلېفون راغی، هماغه نومره وه. ويې ويل:
ــوبښه، پيسې خلاصې شوې.
ومې ويل:

ـ زه ډېر ګشنه یم؟
ویې خندل:
ـ ولې.
ـ هیڅ ! ما ټلیفون درته ونه کړ.
په خندا کې یې ټوخی ګډ شو، ښه شېبه یې وټوخل، بېرته یې وخندل:
ـ نه، داسې نه ده.
ومې ویل:
ـ دورواغ نه درته وایم، پرون مې نیمه کیلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.
خندا یې زور ونیو، له خندا سره یې بل ښځینه غږ هم ګډ شو، خو روښانه نه راته.
ومې ویل:
ـ دا څوک ده؟
ـ نرسه. وایي چې ډېرې خبرې مه کوه، صحت ته دې تاوان لري.
ومې پوښتل:
ـ ته په ایټالوي پوهېږې؟
ـ نه، خو د هغې ماته ګوډه انګلیسي زده ده .
ومې ویل:
ـ څه ناروغي لرې؟
غلې وه، د امبولانس نرۍ غږ راته، بیا یې یودم وخندل:
ـ بیره دې ده؟
خبره مې واړوله:

ـمصرف درباندې راځې.
ځواب مې وانهورېد.
ومې ویل:
ـهلو.
ـاورم.
خو په دې ټکي کې مې غریو احساس کړ.
یودم یې وخندل:
ـهې ! په مصرف پسې یې مه ګرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طیارې هم ترې جوړوم، په یوې میاشتې کې یې نه شم خلاصولی.
زړه نازړه مې وویل:
ـولې ! مور، پلار، کورنۍ؟
ویې خندل، خو خندا یې ترخه وه. ویې ویل:
ـڅلور میاشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هېڅ هم نشته.
غلې شوه، خو ما یې د ژړا غږ تر ډېره اورېده.
ټلیفون قطع شو.
ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې رښتیا راته واېسېدې، ذهن مې پوښتنو نیولی و.

* * *

اندېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپیوټر روښانه کړ، یواځې دفتري ایمېلونه راغلي ول. بس ! اته بجې بله جلسه وه.

ورغلم، له همکارانو سره د راډیویي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپیوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې درلودې.

لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح یې غوښته.

اه ! راډیو د اوبو د ژرندې غوندې ده، څلرویشت ساعته چالانه وي، په تېره بیا د نړېوالو راډیو ګانو کار ډېر دقت غواړي. وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بیا مې هم په منډه د ایمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخیستل، پوره دوه ساعته وخت یې وغوښت.

غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپیوټر ته کېناستم. په بیړه مې ولیکل:

_نه یې ! لکه چې پښېمانه شوې؟

درې بجې ځواب راغی.

_وبښه. معاینات‌و ته تللې وم، بس ! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.

ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر یوه وخته یو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخیر مې زړه طاقت ونه کړ، نومره مې پیداکړه. زنګ ورغی، خو ځواب مې وانه ورېد.

ښه شېبه ووته، زنګ راغی، ټلېفون مې غوږ ته ونیو.

_هلو

ویې ویل:

_وبښه، پولیس راغلي ول.

حیران شوم:

_ولې؟

_بس، ځینې پوښتنې یې رانه کولې، هو رښتیا ، یوه هیله !

_وایه.

_ګوره !

په خبره کې ور ولوېدم

_درته وې کتل.

له خندا شنه شوه:

_ نو څنګه درته ښکارم؟

ومې ويل:
ـکږې سترګې، يوه لويشت پزه او د چونګښې غوندې غتې، اوږده خوله.
خندا يې زور ونيو، ويې ټوخل، په ټوخې کې يې وويل:
ـنه، دومره هم بدرنګه نه يم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پيچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس، يوا ځې له رنګه، يو څه توره يم.
ومې ويل:
ـښه ! هيله دې ياده کړه !
ويې خندل:
ـهو ! ته ټليفون مه راته کوه. سمه ده؟
خندا راغله:
ـولې؟
ـهسې، مصرف درباندې راځي.
په خبره کې يې ور ولوېدم:
ـوړې درته ښکاره شوم؟
ويې خندل:
ـهيله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کيسه ليکې، نو ټليفون هم بايد زه درته وکړم.
ومې ويل:
ـخو زه هم په موضوع پسې ګرځم.
ويې خندل:
ـکه مې دا خبره ونه منې، کيسه نه شته.
ـسمه ده صيب.

خندا يې زور ونيو:
ــمننه صيب.
ټوخي واخيسته، تر ډېره يې وټوخل، بيا يې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت يې وويل:
ــيوه دقيقه.
درب شو ، له غږ ځخه پوه شوم چې ټلېفون يې پر يوه کلک شي کېښود ، مېز يا کوم بل څه.
ټيټ غږ مې واورېد ، واضح نه راته، خو نارېنه غږ و ، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره ګډ شو. ښه شېبه ووته، بيا مې په غوږ کې کړپ شو ، مقابل لوري وويل:
ــښه ، نور؟
ومې پوښتل:
ــله چا سره خو دې تر ځښو ونه نېول؟
له خندا شنه شوه:
ــنه، خو نرسه يې يوه روپۍ کړه.
ــولې؟
ــهيڅ ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و ، ويل يې چې پوليس يې ولې زما کوټې ته راپرېښي ول.
ومې ويل:
ــنو پوليس څه وايي؟

ـهيځ ! له مانه يې دوې، درې پوښتنې وکړې، خو ډاکټر وايي، دوى دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وکړي. نظر يې دا دى چې ډېرې خبرې درته ښې نه دي.

ومې ويل:

ـ په رښتيا هم ډېره نه غږېږې.

له خندا شنه شوه:

ـنو زه ډېرې خبرې کوم؟

ـنه، يوائې لس دقيقې په ټلېفون کې راسره وغږېدې.

خندا يې زور ونيو:

ـ پوهېږې ! دلته داسې څوک نه شته چې زړه ورته تش کړم. دا زوى مړې دومره نه غږېږي.

په خبرو کې يې ور ولوېدم:

ـزوى مړې؟ :

ـهو ! ولې؟

ـدا خو ډېر کليوال ټکى دى.

له خندا شنه شوه:

ـهى ! ما په کلي کې ژوند کړى.

ومې ويل:

ـخو ته په انګليسي هم پوهېږې.

په خبره کې راولوېده:

ـدومره بېسواده مې هم مه ګڼه، ادبيات مې لوستې دي.

ومې پوښتل:

ـچېرته؟
ـپه کابل پوهنتون کې.
غلی شوم.
ویې ویل:
ـګوره !
په خبره کې یې ور ولوېدم.
ـدرته ومې کتل.
له خندا شنه شوه.
ـګوره ! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کیسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه لیکل کیږي.
ومې ویل:
ـسم وایې صیب.
ـنو ته یې دروغ بولې؟
ـنه، خو یوه خبره ده، مابه ټلیفون غوږ ته نیولې وي، که به ستا کیسه لیکم؟
ویې خندل:
ـا م م م… سمه ده.
غلی شوه.
ومې ویل:
ـاورې؟
ویې خندل:

ـفکر ته مې پرېږده !
یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـچټ ښه نه دی؟
ـنه، پردۍ مزدوري مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنیټ نه لرم.
ـسمه ده، زه به یو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنګه ده؟
ښیښې ته مې لاس ور وغځاوه، غروی مې پرې تېر کړ، د انګړ د دروازې پر سر ژېړ ګروپ ته د واورې لوی بخرکي ور روان ول.
ومې ویل:
ـواوره اوري.
ځواب مې وانه ورېد.

* * *

په سبا يې ټوله ورځ مصروفه وم، بس ! دفتر ته يې نوي کسان نيول، د انتخاب واک، ما او زما يوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ماښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول ځلوېښت کسه وو، يو، يو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راويستل، دوی ته مو بايد درې ورځې ورکشاپ نيولی وای، ځکه دفتر يواځې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. داسې کسان چې د راډيويي خپرونو جوړولو ته جوړ وي.

ورځ تېره شوه، خوما دومره وخت ونه موند چې ايمېلونه وګورم.

لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هګۍ، څو رومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخيستل، يخني وه، سترګو مې اوښکې کولې.

برق نه و، د ګاز په ډبه پورې تړلې جالۍ لوېدلې وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.

بخارۍ مې د ټلېفون رڼا ته ولګوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تياري خوند رانه کړ، غيرت راته ودرېد، د کوټ په لستوڼو کې مې لاسونه ننه ايستل او د باندې ووتم.

سوړ باد چلېده، پورته راڼه ستوري ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسبکه رڼا يې پر ژېړې تلې سپينې ليکې جوړې کړې وې.

بنډل جالۍ مې راواخیستې، کور ته راغلم، شپېږ وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولګېده.

وږی وم، هګۍ مې پخې کړې، خو رومي بانجانو یې خوند خراب کړی و، یخ وهلي ول.

د کړايي مینځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نیولی و، کتاب مې راواخیست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.

له ټلېفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسیج و، یوه ملګرې مې لیکلي و:

ــمزې دې وکړې. ها ها ها...

خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.

ورته ومې لیکل:

ــنه، مزې مې نه دي کړې، ها ها ها...

ټلېفون مې کېښود، خو شنه رڼا یې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و، د نجلۍ نومره وه، زنګ مې ورته وواهه، خو ځواب یې نه راکاوه.

پینځه دقیقې وروسته مې بیا د ټلېفون پر شنه تکمه ګوته ټینګه کړه، لنډ یې وویل.

ــوروسته ټلېفون درته کوم.

برق راغی، تلویزیون مې ولګاوه، په یوه چینل کې امریکايي فلم و. رینګ اف لارډ. زما د خوښې فلم. څو ځله مې لیدلی و، خو زړه یې نه را واهه، له لوړ تخیل، تصویر او قوي لیکنې څخه مې یې خوند اخیست.

پام مې غلط و، ټلېفون راغی، هماغه نومره وه.

ویې ویل:
ـ وبښه، زندان ته تللی وم.
حیران شوم.
ـ هلته دې څه کول؟
ـ د پلار لېدو ته.
ـ پلار دې بندي دی؟
سوړ اسویلی یې ویست.
ـ هو ! پنځلس کاله بند وربانديې ختلي.
یو دم غریو واخیسته، په ژړا کې یې وویل:
ـ پوهېږې ! زه یې سمه نه پېژندلم.
غلې شوه.
ومې پوښتل:
ـ ولې؟
په غریو کې یې وویل:
ـ نو څه وخت به زما کیسه لیکې؟
ـ په ټلیفون کې نه کیږي.
ـ بس ! سبا ته دې ایمېل وګوره.
ومې ویل:
ـ ستا نوم؟
مریم.
یوه شېبه غلې شوه، بیا یې په مړاوي غږ وویل:
ـ ستړې یم، ډېره ستړې، وېرېږم چې کیسه به مې بشپړه نه شي.

بل ښځینه غږ مې واورېد. غږ نږدې و، مریم یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.
مریم وویل:
_اورې؟
_هو
_نرسه ده، وایي چې دوا وخوره.
یو دم یې وخندل، خو خندا یې جړه وه، غریو پکې ګډ و، ویې ویل:
_پوهېږې! دا شنې سترګې باور نه راباندې لرې، تر هغو به دلته ولاړه وي، تر څو چې پینځه ترخې ګولۍ تر ستونې تېرې نه کړم. ګرمه نه ده، ګولۍ یې په کثافت دانۍ کې مونډلې وې. ښه نو، سبا ماخستن ټلېفون درته کوم، خو ایمېل دې هېر نه شي، ویې ګوره، ښه شپه.

❊ ❊ ❊

سهار مې په بېړه کمپیوټر چالان کړ، خو د مریم ایمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نویو راغلیو کسانو وړتیا مو مالوموله، ځینې یې ښه ول، فکر یې درلود.
رخصتۍ ته لس دقیقې پاتې وې چې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ایمېل رالېږلی و، لنډه جمله یې لیکلې وه.
_سلام ! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.
خبرې مې په فلش کې راواخیستې، د دفتر له موټره په کوټې سنګې کې کښته شوم، هوټل ته ور وګرځېدم، یو خوراک کباب یې په اخبار کې راته تاو کړ، یو څو مالټې مې هم په پلاستیکي کڅوړه کې واچولې.
کور ته ناوخته راغلم، برق و، لومړی مې بخاری ولګوله، بیا کمپیوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې وکوت، څه کم، لس دقیقې وې.
د مریم غږ مړاوی و:
_سلام ! پوهېږم چې ډېر بوخت یې، خو بیا دې هم زما خبره ومنله، د یو داسې چا خبره چې مرګ یې لنډ دی. مننه.
شاید زما په خبرو کې اضافي ټکي ډېر وي، په خپله پوهېږې، یوازې د کار ټکي ترې درواخله. تا رښتیا ویل، کیسه اوږده ده، په ټلېفون کې نه ویل کیږي، بس ! همدا یې ښه لاره ده. زه به په ایمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي ځینې پوښتنې ولرې، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به ټلېفون هم درته کوم، که دې څه ویل، په ټلېفون کې پوښتلی شې.
ټوخې واخیسته، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:

ښېښنه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخيستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې يوا ځينۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کيسه پوه شي او نور پيغور ورکړي.

بس ! څه درته ووايم، خوشاله ژوند مو درلود، خو هر څه له مينځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.

مريم غلې شوه، وروسته غريو واخيسته، په تيټ غږ يې وژړل، په غريو کې يې وويل:

_اه ! وښنه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.

يو نارينه غږ مې واورېد، غږ رانږدې شو، په ماته ګوډه انګليسي يې وويل:

_ښه يې؟

مريم ځواب ورکړ:

_هو

سړي وويل:

_پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.

چوپه چوپتيا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.

مريم په غريو کې وويل:

_ نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.

يوه شېبه غلې شوه، بيا يې خپله خبره پسې وغځوله:

ـ بس ! دا یو کوچینی دولتي روغتون دی، ډاکټران یې ښه خلک دي، ځینې یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهیږي، پام راباندې کوي، نه پوهېږم، یا به یې زړه راباندې سوځي. دلته یوه زړه نرسه ده، لوسي نومیږي.
پوهېږې ! زه کله کله وینه راګرځوم، خو د لوسي ورتې نه رانه کیږي، په بیړه خوله او غاړه راپاکه کړي.
لوسي په اصل کې د بوسنیا ده، هلته په نویمو کلونو کې جګړه وه، خاوند یې په خپل کور کې ولګېد، دې ایټالیا ته پنا راوړه، په خپله وایي چې له تېرو اتلسو کالونو راهیسې په همدې روغتون کې کار کوي.
زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوي، لوسي وایي چې ډېره ګرځېدا درته ښه نه ده. ټوله ورځ په همدې کوټه کې پرته یم، هرې خواته سپینې کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېړ ګرد ګروپ، د لمر مینه ماتوم.
بس ! کله کله د روغتون انګړ ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وربځ وي، هر څه بې روحه ښکاري ، یوازې د ناجو ولاړې کتار ونې ژوندی راته ایسي.
په دهلېز کې درې پایې کمپیوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سایټونه به مې کتل، پام مې غلط و ، خو اوس مې سېکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.
مریم ټوخي واخیسته، یو دم یې وخندل، ویې ویل:
ـاه ! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.
لنډه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:

_څو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې خټګر راوغوښت، په زړو کوټو يې لاس وواهه، ويل يې چې کله کله به د مکتب په رخصتيو کې ورته راځو.

يو مازديګر مې پلار را ناري کړې، په خوند يې وويل:

_خزانه مې پيدا کړه !

ورغلم، ده د وره له يوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.

پلار مې وخندل:

_دا وينې؟

ور نږدې شوم. د لرګي پر پاسنۍ برخه يو څه کېندل شوي و، ځيره شوم، ليکلي يې وو.

مريم

۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه

دا زما د زېږېدو نيټه وه.

مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ورو يې وويل:

_ښکلې ورځې وې، خندل به مې، د کلي له نجونو سره به ګودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، تربرونه رامخته شول، پلار مې يې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ويل يې چې ګډ ميراث دی، ټول حق پکې لرو.

پلار مې له بدو لېږې سړی و، د دعوو حوصله يې نه لرله، زړه يې مات شو، د کوټو کار يې په نيمايي کې پرېښود، بېرته ښار ته راغلو او بيا مو هيڅوخت کلی ونه ليد.

مورې د کابل په خيرخانه کې اوسېدو، کوچينۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکی ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه

غوارم چې د هغې په اړه نور څه ووایم. بس، هوښیاره ده، د خسرګنۍ زړونه یې ساتلي دي.

پلار مې لوستی سړی و، خندا یې ډېره وه، ابا مو باله.

مریم وټوخل، ویې ویل:

_پلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خو د تنظیمي جګړو او طالبانو په وخت کې یې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وړه راوړل او د کابل په منډه یې کې به یې خرڅول، خو د کلداري حساب مالوم نه و، په وروستیو کې یې تاوان وکړ.

کله چې د کرزي حکومت راغی، بیا یې هم ماموریت وانه خیست، څه پیسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې یې د خوراکي موادو کوچینی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرایه یې نه غوښته، مور مې هم په یوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، ګوزاره مو کېده.

خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و. ښه مې په یاد دي، یو وخت د خپلوانو کره میلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکینی دروازې ته ور وختو، کلینر راغی، مور مې کرایه ورته ونیوله، خوهغه ور یاده کړه چې پیسې مې دي له پلاره واخیستې.

بس! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي ځېره ونیوله او وبه یې ویل:

_پلاره! څه خبره ده؟

پلار ته به مې خندا ورغله.

مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترګو یې اوږده بانه راتاو ول، کله چې به یې وخندل، تر سپینو غومبرو لاندې به یې نرۍ ګونځې پیدا شوې. بس! مور ټول دې ته شوي و، یواځې رنګ مو له پلاره اخیستی دی.
مریم وټوخل. یوه شیبه غلې وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غږ واورېد، سوړ اسویلی یې ویست، په مړاوي غږ یې وویل:
_خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تر یو ویشت کلنۍ راسره وه، بس! تېر کال هر څه بدل شول، هرڅه خبرې ختمې شوې.
وږی وم، کمپیوټر مې بند کړ، لاړم او بخارۍ ته نږدې کېناستم.
کباب بد نه و، خو تر غوښې یې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو څکه (مزه) ورو تلې وه.
ماخستن ناوخته د مریم ټلیفون راغی، وار له واره یې وویل:
_په لیکلو ارزي؟
یو دم یې وخندل:
_اه، وبښه، سلام!
د سلام ځواب مې ورکړ.
ویې ویل:
_خبرې دې واورېدې؟
_هو.
_پوښتنې لرې؟
فکر مې وکړ، تر دې دمه هرڅه روښانه ول:

ـنه، خو يوه هېله !
ـوايه !
ـ داخل يو څه ډېرې خبرې راولېږه.
ويې خندل:
ـولې؟
ـسبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت يم، د ليکلو له پاره ښه وخت دی.
ويې ويل:
ـسمه ده، تر تا زه ډېره بېره لرم.
غلی شوم.
ويې ويل:
ـهو رښتيا ، يوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.
ـوايه.
کور مو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.
ومې ويل:
ـهغوی غزني ته تللي دي.
ويې خندل:
ـغږ دې خوبولی دی. څو بجې دي؟
ټلېفون مې سترګو ته ونيو.
ـيوولس.
ويې ويل:
ـ ستړی به يې ، خوب به درځي.

فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خره کې عمومي سړک ته وختم، یخني وه، زړه مې نیولی و، خو علت نه را مالومېده. .

زموږ د دفتر رسمیات په اونیمې بجې شروع کیږي، خو زه په شپږ نیمې له کوره وځم، دفتر دومره لیرې نه دی، که مستقیم لاړ شو، تر شلو دقیقو نه اوړي، خو د دفتر موټر باید په شپاړسو کسانو پسې ورشي، یو ساعت وخت نیسي.

شېبه وروسته موټر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، یوه یې را یاده کړه چې لاس دې تود دی. تبه خو دې نه ده؟

ځواب مې ورکړ:

ـ نه
خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سېکه نه وه را پاتې.
ماسپښین قضا مې په فلش کې د مریم خبرې راواخیستې، د مشر د شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت یې راکړ، نېغ کورته راغلم.
ورځ تېره شوه، ماخستن هم وختي پرېوتم، کمپیوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلې وه او د هوساینې احساس مې کاوه.
ټلېفون مې راواخیست، د مریم بېګاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی.
اته بجې مې د کور کمپیوټر چالان کړ. مریم له سلام وروسته وار له واره کیسه را اخیستې وه.
ـ د پوهنتون په درېیم کال مو صنف ته یو هلک راغی، غټې، زیږې، تورې سترګې یې درلودې، له ونې لوړ و، زنه یې سوچې، پستې ږیرې نیولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي یې پوه شوم چې سختې نه دي پرې تیرې شوې.
دی وحید نومېده، له کوم بل پوهنتونه یې تبدیلي راوړې وه.
وحید غلی هلک و، ډېرې خبرې یې نه کولې، د همصنفیانو هرې پوښتنې ته به یې یوازې په (هو) یا (نه) ځواب ورکاوه، خو په درسونو کې یې ورې وه، کله چې به تختې ته پورته شو، له ستړیا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه مالومات درلودل. د وحید خبرې په استادانو هم ښې لګېدې، هغوی به هم غوږ ورته نیولی و.

وحید به هر سهار په یوه ښکلې شخصي موټر کې پوهنتون ته راته،
موټروان به تر یوې بجې ورته ماتل و.
یوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون رانه پاتې و ، کله چې ښه شوم او صنف
ته لاړم، د ځینو مضمونونو نوټونه رانه تېر ول. له دوو ، درېیو ټولګیوالو
مې نوټ وغوښت، خو یوه یې هم پوره نه و لیکلی، یوې همصنفۍ د
وحید نوم راته واخیست، د تفریح په وخت کې ورغلم، دی د یوې ونې
سیوري ته ناست و ، کتاب یې وایه.
ورنږدې شوم.
ومې ویل:
_وروره ! د تېرې هفتې نوټونه مې په کار دي.
نیغ یې راته وکتل، بېرته یې کتاب مخې ته ونیو.
مغرور راته واېسېد ، خو مجبوره وم:
_وروره ! امانت یې راکه، سبا ته یې درته راوړم.
پرته له دې چې راته وګورې ، بکس ته یې لاس ور وغځاوه، دوې کتابچې
یې راته ونیولې، ورو یې وویل:
_دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟
ومې ویل:
_ونه پوهېدم.
لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې و.
کتابچې مې راواخیستې، صنف ته لاړم، شېبه وروسته استاد راغی، دی
د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره راټول نه و ، په خپلو دوو جملو مې
فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟

نه پوهېدم.
سبا ته مې بیا د هماغه ونې لاندې ولید ، ورغلم، کتابچې مې ورته ونیولې:
_ مننه، وروره.
ویې خندل، خو په خندا کې یې ملنډې ګډې وې. ورو یې وویل:
_زه په خپله څلور خویندې لرم.
غوسه راغله.
_نو څه درته ووایم؟
ویې ویل:
_ترا وسه دې له مانه کوم بېځایه حرکت لیدلی دی؟
_نه
_نو بیا ولې رانه وېرېږې؟
په خبره کې یې ورولوېدم !
_ولې ووېرېږم؟
ویې خندل:
_همدا چې وروررا ته وایې، دا خپله د وېرې او بدګمانۍ علامه ده.
ولاړ شو او صنف ته ننوت.
د رخصتۍ په وخت کې د پوهنتون د لویې دروازې خواته ګوښې روانه وم، وحید مې تر څنګ تېر شو ، په غوسه یې راته وکتل.
له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:
_پورورې خو دې نه یم؟
ګامونه یې ګړندي کړل.

ماسپښین کورته ورسېدم، کوچیني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلي وې. علت مې وپوښت، ویل یې چې بیګاه مې په یوه کتابچه کې رسمونه وکاږل، سور پوښ یې و ، اوس رانه ورکه ده.
پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د و حید د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي وو.
سبا ته لومړی درسي سات خالي و ، وحید مې په چمن کې ولید ، ورغلم، پښتې یې ورټولې کړې، پرته له دې چې راته وګوري ویې ویل:
_د ښښنې له پاره راغلې یې؟
خبره یې سمه وه ، خو غیرت راته ودرېد:
_نه
ویې خندل:
_دروغ مه وایه، ما درته وکتل، مخ دې چینجن نیولی و.
ځواب مې نه درلود.
_لیرې شوم.
تفریح شوه ، خو د باندې ونه وتم، ځینې نوټونه رانه پاتې ول.
نږدې غږ مې واورېد.
_وبښه. ټوکه وه.
ور و مې کتل. وحید و.
ځان مې مصروفه ونیو.
وحید یوه شېبه ولاړ و ، بیا د باندې ووت.
له تفریح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع یې خټه وه، د درس ورکولو حوصله یې نه لرله. بس ! مازې یې تېر درس تکرار کړ،

مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر يې يو چپتړ (د نوټ پاڼې) کېښود او د چپتړ کاپي يې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.
د استاد له تګ سره سم، ګڼه‌ووډې شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چپتړ د کاپي له پاره ورسره يوسي. وحيد رامخته شو، نظر يې دا و چې دی به په خپله له چپتړه د ټولو کاپيانې واخلي.
ټول قانع شول. سبا ته زه غيرحاضره وم، بله ورځ وحيد نه و راغلی، بس، يوازې ما چپتړ نه درلود. خو وحيد دوهمه ورځ هم غيرحاضري وکړه. چپتړ ضرور و، له يوه ټولګېواله مې د وحيد د ټلېفون نومره واخيسته، غږ يې نيولی و، رايادې يې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې يم. خبره يې سمه وه، په تفريح کې راغی، په شخصي جامو کې و، لاندنۍ شونډه يې ماته ښکارېدله.
ومې ويل:
ـ ناروغ يې؟
ويې خندل:
ـ مهمه نه ده.
چپتړ مې ورنه واخيست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازې ووت.
ناارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحيد چاودلې شونډه مې له ذهنه نه وته.
په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحيد پسې سترګې ورغړولې، خو څوکۍ يې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحيد مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.

ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحيد د ټلېفون نومره مې ووهله، زنګ ورته، خو ځواب مې وانه ورېد.
پاو ووت، زنګ راغی، وحيد رایاده کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.
مریم وټوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپیوټر سکرین ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.
چو په چوپتیا شوه، خو دقیقه لا نه وه تېره چې بیا مې د مریم غږ واورېد:
ـ وبښه، د ټایپ بیطرۍ کمزورې وې، پوهېږې، دا د غروي په اندازه کوچینی ټایپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای هم لرې، لوسي راته راووړ، ټيپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپیوټر ته لېږلی شم. ښه کیسه مې کوله.
مریم غلې شوه، یو سوړ اسویلی یې ویست ، ویې ویل:
ـ پوهنتون لیرې و ، څو نجونو په ګډه یوه تونس موټر ته میاشتنۍ کرایه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نیمې بجې راپسې راته، په لاره به یې څو نورې نجونې هم را اخیستې او دولس نیمې بجې به بیا د پوهنتون مخې ته ولاړو.
نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به یې او د یوې بلې حال به یې اخیست.
وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار یوې نجلی رایاده کړه چې رنګ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د نورو نجونو هم پام شو، د بوې نظر دا و چې د پخوا په خبر نه خاندم، بلې ویل چې له خبرو هم لوېدلې یې، دریيمې بیا دا بدلونو نه د مینېدو علایم ګڼل.

نه پوهېدم، خو ما تر دې دمه مینه نه پیژندله.
په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ویل چې له ډوډی ژر ولاړېږې، غلې یې، په نه خبره غوسه درځي.
فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟
نه، هر څه د پخوا په څېر ول، یواځې زه بدله شوې وم. یو څه رانه ورک وو.
په ذهن مې زور راووست، ورکه مې وموندله، د وحید لیدو به خوشالي رابښله.
له ځان سره مې وویل:
_مینه همدا ده؟
مریم وټوخل، سوړ اسویلی یې ویست، خبرې یې وغځولې:
_ما نه غوښتل چې مینه شم، خو مینه وم، پوهېږې؟ د مینې نښې مې ولیدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی، یو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې یو پردی هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام له ګرځولو سره به مې وحید نیغ سترګو ته ودرېد، غم مې نه وربانډې لورېده، له خدایه به مې د ده خوشالي غوښته.
وروسته ووېرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحید څېره تر مخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې.
یو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.
د مریم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونیو، د کور دروازه ټکېده.
ورغلم، د ګاونډې زوې راته وویل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم.
زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. ومې ومنله.

له چوترې مې دوه- درې وچ لرګي راواخیستل. کوټې ته راغلم، یو غټ لرګی مې پر سره انګار کېښود. بېرته کمپیوټر ته کېناستم، خو بیا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو ورو ماشومانو خیر غوښت. یوه ته مې لسګون ونیو، بل مرې سترګې راته ونیولې، خو ماتې پیسې نه وې راپاتې، په سلګون مې زړه نه کېده. وریاده مې کړه چې په دې لسګون کې دواړه حق لرئ، نیمې یې کړئ.

دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوڅې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسګون پر سر سره خوړلي ول.

کمپیوټر ته کېناستم. مریم ویلي ول:

ـنه مې له درسونو سره زړه تړلی شوای او نه هم د مور، پلار او کوچیني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول هر څه. په ژوند کې مې یو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي یې رانه واخیسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره ویښه وم.

مور ته مې اندېښنه ور ولوېده، روغتون ته یې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاینات راته ولیکل، دوا یې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه ګټه نه لري، د لابراتوار ماشینونه په مینه څه پوهېدل.

ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت یې له ما پرته بل چاته نه ومالوم. ان وحید ته هم نه.

بیا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالګر دي، ځکه جومه وه، د جومې په ورځ خیرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونیو، خو ددروازې ټکا ډېره شوه. د مریم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته ور ولاړ شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې.

فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منګ یو ماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د یخنۍ له لاسه سره ښکارېدل. نه مې په زړه کېږي چې کوم سوالګرته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وې، ځکه ډېر دي، په کوم یوه پسې به یې ورسیږې، خو د دې ماشوم سترګو تاثیر راباندې وکړ، سترګې یې ژوندې نه راته وایسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترګو پر تور چې یې خړ پلاستیک پروت وي، ما هیڅوخت د یو چا په سترګو کې دومره درد او نا امیدي نه وه لیدلې.
سلګون مې ورته ونیو او دروازه مې پسې پورې کړه.
کوټې ته لاړم، خو لا مې د ماشوم سترګې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې یوه ټکې ته پام شو، هره ورځ مې په لسګونو سوالګر لیدل، پښتانه پکې ډیر ول.
یوه شېبه بخارۍ ته نږدې پرېوتم، بیا د مریم خبرې را په زړه شوې، څوکۍ ته ور وښویدم، ویلي یې و:
_وخت ووت، وحید مې یواځې په پوهنتون کې لید.
وحید به هم تر نورو له ماسره ډېرې خبرې کولې، خندل به یې، غږېدا یې له خونده ډکه وه.
کله کله به یې ټلېفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هیڅکله یې له خولې د مینې خبره راته راونه وته.
یوه ورځ د تفریح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، ګرمي وه، نجونې په یوه خوله وې چې ایسکریم اخلو. روان شوو، وحید مې ولید، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحید پر مېز ناست و. غټې تورې سترګې یې راواړولې، څیره یې نیولې وه. ورو یې وویل:

ـمشوره راکه !
په حیرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، ویې وویل:
ـورونه مې په لندن کې دي، غوښتی یې یم.
زنګنونه مې ولړځېدل، پر څوکۍ کېناستم.
د وحید غږ مې واورېد:
ـدا یو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وایي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.
غلی شو، سر یې وځړېد، ورو یې وویل:
ـخو زه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.
د ژړا چیغه مې ستوني ته راغله، ولاړه شوم، وحید راپسې غږ کړ:
ـچېرته ځې؟ څه پکې وایې؟
دهلېز ته راووتم، ګڼه ګوڼه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترګې مې ډکې وې، خو هڅه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.
ښه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، یو هلک و، په حیرانۍ یې راته کتل.
ولاړه شوم. له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس وښوراوه، سات وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردردي بانه کړه.
خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.
مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستوني نه تېرېده.
ماسپښین مبایل وشرنګېد، وحید و، د ناڅاپي ورکېدو پوښتنه یې کوله.

څه به مې ورته ويل؟ بس ! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.
د سمستر امتحان يې واخيست، نتيجه راووته، په دريو مضمونونو کې پاتې وم.
وخت ووت، وحيد ته ويره راغله. د خدای په امانۍ جرات مې نه درلود ، يوه اوونۍ درس رانه پاتې و ، له وحيد سره مې په ټليفون کې مخه ښه وکړه، دی لاړ او زما روح يې هم ورسره يووړ.
د مريم له دېرشو د قيقو غږېدا مې همدومره خبرې راويستې
ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې يو ميلمه درلود. دی سپين ږيری و ، له کلي يې د تدوای له پاره مخه رانيولې وه.
بوډا تر ناوخته ويښ و ، پخوانی کيسې يې کولې، خبرې يې ښې وې، خو تکرار يې ډېر درلود ، وړه کيسه به يې ټکي په ټکي راته تېره کړه.
بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تر دولسو بجو په ډاکټرانو وګرځېدو ، يوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو ، د خدای په امانی پر وخت يې دعاوي راته کولې.
ماخستن وختي پرېوتم.

❁ ❁ ❁

سهار دفتر ته لاړم، د مریم ایمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بیا کمپیوټر ته کېناستم، هیڅ هم نه وو.

ماخستن مې دیګ پخاوه چې د مریم ټلېفون راغی. غږ یې بېسېکه و، له هرې خبرې سره به یې ټوخل.

دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخي ډېروالی ګاڼه.

مریم لنډه وغږېده، ژمنه یې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې رالیږي.

ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوږو کې د پرتو پیازو ټکا ختنه، رنګ یې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بیا ټلېفون وشرنګېد، مریم وه، ژړل یې...

د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بیا یې په غریو کې ښښنه وغوښته، رایاده یې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مریم یوه خبره کوله. ویل یې چې د کوچیني ورور په وینو لړلی غوږ یې له ذهنه نه وځي.
غلی وم کیسه نه وه رامالومه، هیڅ مې هم نه شوای ویلای.
ټلیفون قطع شو، سکرین ته مې وکتل، مریم، پینځه دقیقې ژړلي ول.

❁ ❁ ❁

د خیرخانې په کوتل کې مې د موټر ښیښه خلاصه کړه، یوه همکار په بیړه لاس ور وغځاوه، په خندا یې وویل:
ـ یخني ده.
سوړ شمال مې له مخه لیرې شو.
موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران باید جوړې کړې راډیویې خپرونې خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظریات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې یې په پام کې ونیسي.
له موټروان سره اته تنه وو. په نیت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نیولې وه.

د خیرخانې له کوتله ور هاخوا په سلګونو ښکلې، څو پوړیزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړ ول، هر یو یې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکې لاړو، نوي ښارګوټي په چټکی سره تېرېدل، پای یې نه و، د لیرو پرتو کلیو نیمايي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب یا لیسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.

یوه اوونۍ مخکې سفر مې سترګو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره لیرې شوی وم، خو نه مې پوخ دېوال ولېد او نه هم خوشاله څېره. بس یواځې تور سړک او روانې موټرې د یو ویشتمې پېړۍ نښې وې.

یو نیم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټاېرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سړک راغلي و.

د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته یې ګڼ کورونه ښکاريږي.

د تخت پر سر یوې لویې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نیمايي تنه یې سوځېدلې ښکارېدله.

یو غږ مې واورېد:

_از وقت های جنگ است.

مخ مې ور واړاوه، یو بوډا پیتاوی ته ناست و. د زړو ونو کیسه یې راته تېره کړه، ویل یې چې دا ونې یو نیم سل کاله عمر لري، دا لګېدلې ونه مو د تیرو جګړو یادګار ساتلی دی.

شاوخوا مې سترګې ورغړولې، لاندې په سپینو واورو کې د روانو اوبو تر څنګ له ګڼې ګوڼې ډک بازار و، په دوکانونو کې استالفي لوښي ځلېدل.

د بوډا خبره سمه وه، د جنګ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټې غرونه هم ژوندي ښکارېدل.

یوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر یوې ونې لاندې څو ماشومان راغونډ وو، دوی یوه راډیویي خپرونه اورېدله.

ټول غلي وو، تر پایه یې یوا ځې ټایپ ته کتل.

همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې.

ټول پوه وو.

له یوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:

ـ اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟

لاندې بازار ته یې ګوته ونیوله، را یاده یې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کلیو نجونې او هلکان د راتلونکې کال درسونو ته تیاری نیسي.

لویدیځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلي غره سپینې څوکې لمر ځلولې، خو د همدې غره ور هاخوا لا اوس هم جګړه وه، واورې یې تورې او پخځې په وینو سرې وې، سپین ږیرو به ماشومانو ته کیسې کولې " وو، نه وو ، په پخوا زمانه کې یو مکتب و...." خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپین ږیري وایي " بود نبود ، در زمانه های قدیم جنګ بود... جنګ، درخت تخت استالف را سوختاند..."

د ملګري غږ جتهکه را باندې راوسته.
ـ راځه ! لاندې بازار ته ورکښته شو.
د هغه خبره سمه راته وایسېده، موږ تر یوې بجې په استالف کې وو.
ملګرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه یې د دوی نظریات واخیستل، درې بجې دفتر ته راورسېدو.
وار له واره مې ایمېل وکوت، د مریم خبرې مې په فلش کې راواخیستې، تیاره ماښام په کور کې وم.
مریم ویلي ول:
ـ وخت لمر و او زه هم د یخ توټه. په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي راوختل، تر سترګو مې تورې حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له ولاړې هېنداري ښویه تېرېدم.
په دریېمه میاشت ټلیفون راغی، وحید و، لنډ وغږېد، ویل یې چې په همصنفیانو پسې خپه شوی یم.
سخته وه، په ډله کې یې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره یې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه.
غلې وم. سبک مې ختلی و. د قبرونو لیدو به ارامي راښېنله.
خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پیدا شوه. بس، یو لیرې خپل مو له کوچنیانو سره لندن ته ورسېد.
پلار ته مې وویل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکې هوسایي مې یې سترګو ته ودروله. نه یې منله، رایاده یې کړه چې په خپل وطن کې ښه یو، وچه، لنده رارسیږي، پردي ملکونه څه کوو.

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و.
چاره نه وه. کوچيني ورور ته مې په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن يې له خيالي دنيا ډک شو، ژر يې قناعت وکړ.
اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.
ورور او خور به هره ورځ د خيالي ژوند په اړه غږېدل، کيسې به يې کولې، خپل راتلونکی به يې په مزو کې ليد.
دا خبرې مې په مور او پلار ښې نه لګېدې، اول يې نصيحت کاوه، واقعي ژوند ته يې راګرځولو، خو وروسته يې پر دوی هم تاثير وکړ، د لندن له خبرو يې خوند اخيست.
يوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللې وه، کله چې راغله، وار له واره يې د لندن کيسې راواخيستې. خبره مالومه شوه، دې له لندن نه زموږ د خپلوانو راليږلي عکسونه ليدلي ول. ويل يې چې اولادونه يې په اسرات کې ول.
مور مې دا هم وويل چې د کورنيو د قبليدو چانس ډېر دی.
بس ! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل يې د کابل له دوړو او د دوکان تر مخ د لښتي له بويناکه اوبو شکايت کاوه.
ماته خدای راکړه، رنګ مې راوګرځېد، ژوند خوږ راته وايسېد، راتلونکي مې له وحيد سره ليده. ډېر وخت به مې د انګليسي ويلي کتابونه له سره کتل.
پلار مې د خپلو ملګرو په مرسته يو قاچاقبر ومونډ، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امريکايي ډالره غوښتل، خو معامله پاکه ښکارېدله.

پیسې په کابل کې، له صراف سره ابښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو یې یو ټلېفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پیسې اخیستې.
بل شرط دا و چې سفر زمیني دی.
همدومره.
مور ته مې پر ځمکه تګ خوند ورنه کړ، ویل یې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د لیل مې دا و چې د طیارې تګ ډېرې پیسې غواړې، ده د هر نفر پر سر دیرش زره ډالره یاد کړل، دا یې هم وویل چې له دې سره، بیا هم ټول سفر په طیاره کې نه شي کولای، ځینو ملکونو ته به پر ځمکه ور اوړې.
د پلار په خبرو کې ما هم یو څه مرچ او مساله ور ګډه کړل، د یوې کورنۍ کیسه مې ور ته تېره کړه، ومې ویل چې په همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.
دري نفره په یوه خوله ول، مور مې هم راواوښته.
زموږ کور بې نقشې و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه اویا زره ډالره یې جوړ کړل. د دوکان او کور وسایل هم خرڅ شول، پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو تر مخ یې دوه اویازره ډالره له صراف سره کېښودل، پاتې پیسې مې ما او مور په خپلو زېرپیرانیو کې وګنډلې. په حویلۍ کې د منو د ونې پاڼې مخ په ژېړېدو وې چې له کوره راووتو.
مریم غلې شوه، سوړ اسویلی یې ویست او خپلې خبرې یې وغځولې.

ـتر نیمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.
رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ایران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.
موږ په یوه کوچیني بازار کې له موټره کښته شوو، پلي روان وو، مور مې څو ځله په ځنګ ووهلم، یوه یې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کرښې، خو وروسته خندا راغله، د چادرۍ له وړو ځلورکونجه سوړیو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوده ووهله، د چادرې پیڅکې یې په پښو کې بندیدلې.
شېبه وروسته د تېلو د پلورلو یوه دوکان ته ودرېدو، پلار مې یوه کوچیني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته یې څه وویل، هغه مخامخ ګوته ونیوله.
مور مې په بېړه کوچینی وروړ تر ولیو ونیو ، د موټر سایکل د برېک کرښنده اواز پورته شو.
موږ په پلار پسې ګامونه واخیستل، یوه تنګه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتاو شوې وه، بېرته د یوه خړ دوکان تر مخ ودرېدو.
پلار مې پر بایسکل سپور سړی ودراوه، سړي یوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته یې څه وویل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.
هلک روان شو، موږ هم ګامونه پسې واخیستل. یوه خیرنه پرده مې لیرې کړه، تیوخی راغی، لویه کوټه د چیلم له لوګي ډکه وه. په بیړه مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاری یې خوت، ځنګ

ته يې پر پلاستيکي څوکيو دوه ځوانان ناست ول، د يوه له خولې سپين لوګی راووت، د چيلم سرخانه سره انګار نيولې وه.
په هلک پسې د لرګي پر زينو وختو، تنګ دهلېز و، دوارړو غاړو ته يې غوړ وروونه راپرې ول.
همالته ودرېدو، هلک په منډه لاندې کښته شو.
يو تور، ډنګر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونيو، سړي هيڅ هم ونه ويل، له جېبه يې کونجي (کيلي) راويسته، دروازه خلاصه شوه.
زه، مور او کوچينی ورور مې وړې کوټې ته ور ننوتو، پلار مې په دهلېز کې له سړي سره ودرېد.
ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس ور وغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخواني تروش بوی سره پوست باد ګډ شو.
مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپين مخ يې د چادرۍ د سوريو په اندازه سپېره و..
ما هم خپله چادري ليرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه ګلي دېواله، زنګن ميخ راوتلی و، چادرې مې پر ميخ راوځړوله.
ورور مې ورسۍ ته ولاړ و، ورغلم، د هغه د ککرۍ پر ګڼو تورو ويښتو مې زنه ولګوله، لاندې مې وکتل، يوه دوکاندار وچې سترګې راته نيولې وې.
ګام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکاټ تر لاندينۍ برخې پټ شو.

مخامخ د دوکانونو خړ بامونه ښکارېدل، زاړه ټیمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې. تر ټیټو غونډیو ور هاخوا د سمندر غونډې هواره دښته ښکارېدله.
کړپ شو. مورته مې وکتل، د اوړې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آیینه نیولې وه، پر یوه ټوټه یې د سترګو شاوخوا دوړې پاکولې.
ورور مې یو دم چیغه کړه، منډه یې واخیستله، له وره سره ودرېد.
رنګ یې ژیړ و، په راوتلو زړو سترګو یې ورسی ته کتل.
مور مې چټکه ولاړه شوه. علت یې وپوښت.. هلک لړزې اخیستی و.
ورسی ته مې وکتل، په بیړه شاته شوم، تر ښیښې لاندې یو مړ ژواندی کربوړی پروت و.
پلار مې له ډکې پلاستیکي خلطې سره کوټې ته راغی، کربوړي ته یې لاس ور وغځاوه او د تشناب له کاغذ سره یې یو ځای د ورسی تر خلاصي پلې، لاندې وغورزاوه.
پلار مې پر هواره خیرنه توشکه کېناست، خلطه یې خلاصه کړه، شېبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کیک مو له پپسي سره خوړ، خوند یې نه راکاوه، خو پلار مې ویل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی.
له ډوډی وروسته اوږده وغځېدو، ستړي وو، ورور ته مې مخ ور واړاوه، لا یې د کربوړي ځای ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.
له پلاره مې وپوښتل:
_ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟

ويې ويل:
ـتر پولې ور هاخوا د ايران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقي را اوړي.
پلار مې غلی شو، ور ومې کتل، له خپل سپين لستوڼي يې توره غټه سپږه ور واخيسته، ولاړ شو او لاس يې تر کړکۍ ويست.
ماته يې وکتل، ويې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېووت، ورو يې وويل:
ـخارج ته تګ، دا کيسې لرې.
مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.
ټليفون راغی، خبرې مې ودرولې، مريم وه، د خبرو د رسېدو ډاډ يې غوښت.
ور ياده مې کړه چې کمپيوټر ته ناست يم.
ښښه يې وغوښته، ويې ويل چې ساعت وروسته به ټليفون وکړي.
بېرته مې د کمپيوټر کيبورډ ته لاس ور وغځاوه.
مريم ويلي ول:
ـماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلېز ته ور ووت، پاو وروسته بېرته راغی، ويل يې چې سبا ورځ هم همدلته يو.
ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدايه خير غوښت.
د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ويده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپږې وې ، که وروږې، زه يې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.
سبا ، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خوليو کې به يو نيم سر تور سر هم تېر شو ، پسې وبه مې کتل، سر تور

کسان پاک ښکارېدل، رنګونه یې هم ښه ول، ډېرو یې پر موږ برابر پطلونونه اغوستې وو، داسې راته واښېده، لکه له ایرانه چې یې را اړولي وي.
دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوی دوې پلاستیکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکي نظر ورته وکتل، پلار مې ور یاده کړه، چې په یوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه یې ور واخیسته او تشناب ته ننوت.
ورور مې په خوند وویل:
_له نړدې غونډېو، تودې او به راوځي.
په خبره یې ونه پوهېدم.
ورور مې وویل:
_بازار ته نږدې غونډۍ دي، چینې لري، ما په خپله لاس ورته ونیو، تودې او به راتويېدلې.
د مور غږ مې واورېد:
_دا څنګه اغوښتل کیږي؟
ورو مې کتل، توره اوږده ټوټه یې پر زنګنو پرته وه.
ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونیوله، بیډیو ته رسېده.
ومې ویل:
_اسانه ده، بس، د ټکري غوندې ځان پکې پټ کړه.
د پلار غږ مې واورېد:
_څنګه ده؟
ورو مې کتل، د تور پطلون له پاسه یې سپین یخن قاق اغوستی و.

دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دریشي کې لید.
مور مې ولاړه شوه، د ابا د یخن قاق غاړه یې سمه کړه، ورو یې وویل:
_له کومه دې کړل؟
پلار مې کوچیني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ویې ویل:
_سرحد دی، په دوکانونو کې هرڅه پیدا اکیږي.
کور مې سترګو ته ودرېد، تلویزیون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و، عسکري دریشي یې کړې وه. په مخ کې یې یوه ګونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته وایسېد، په پطلانه کې ځوان مالومیده.
ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
پلار مې د یخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ویې ویل:
_سفر مو ماښام ته شو.
د مریم خبرې مې ودرولې.
بخارۍ ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې یې خلاصه کړه، لرګي پوره نه ول سوځیدلي. ور پوه مې کړل، غوټه ایرې مې سترګو ته راغلې. بخارۍ مې په خپل حال پرېښوده، لاړم، تلویزیون مې ولګاوه او کمپله مې پر پښو راکش کړه.
د کار وړ پروګرام مې ونه موند، یا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلوېزیون مې بېرته مړ کړ. د ټلیفون چونګا شوه، ولاړ شوم، د ټلیفون چارجر مې په ساکټ کې بند کړ.
بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخارۍ په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته ټلیفون راغی، له کمپلې سره ور وښوېدم، مریم وه.

ساکټ ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولګېده، تر غالۍ لاندې سیمیټ وو.
مریم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه يې لا په خبرو کې تو خی ګډه و.
د خوشالۍ علت مې وپوښت:
را یاده یې کړه چې له دوو میاشتو وروسته یې یو پښتون ولید.
په خبرو کې يې ور ولوېدم:
_څنګه دې وپېژاند؟
مریم سره ساه واخیسته:
_نه پوهېږم. لوسي مې څنګ ته ولاړه وه، سیروم یې تاړه. له دهلېزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هیله وکړه چې دهلېز وګوري.
د سر په ښورولو یې پوه کړم چې د سیروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
زما شک سم وخوت، یو چا په ټلیفون کې پښتو ویله.
په بیړه ولاړه شوم، د سیروم ستن مې له لاسه وخته، لوسي تر مټ ونیولم، چیغه مې کړه:
_پښتون دی.
لوسي په حیرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلېز وګوري.
همداسې وشول، یو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په څېره کې یې حیراني نه ښکارېدله.
سړي مې سر ته ودرېد، زما پر ککرۍ یې لاس تېر کړ، پر شونډو یې خوږه موسکا پرته وه.
پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.

دی لنډ وغږېد، ویل یې چې پکتیاوال دی، خو اوس په امریکا کې اوسي، دی له خپلې ایټالیاوي مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سیل په وخت کې یې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون یې نه و موندلی.
له ما یې کومه پوښتنه ونه کړه.
سرې یوه شیبه راسره کېناست، وروسته ټلیفون ورته راغی، له خبرو یې پوه شوم چې مېرمن یې ورته ماتله ده.
مریم وټوخل، غلې شوه. یودم یې وخندل:
_ښه ! کیسه دې څنګه کړه؟
ومې ویل:
_اورم یې، د کار خبرې ترې را اخلم.
ویې خندل:
_د کار خبرې؟.
پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ویل:
_هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبیات دې لوستي، لیکنه چاڼ غواړي.
ویې خندل:
_ټوکه وه.
زړه مې خپل ځای ته راغی.
ویې ویل:.
_کومه پوښتنه لرې؟
_نه

په خندا يې وويل:
ـخو زه يوه پوښتنه کوم.
وايه.
ـهر څه په پښتو درته induction وايم که نه، ايرانۍ پارسي او انګليسي هم پکې ګډه کړم.
خندا راغله:
ـپوه نه شوم.
ويې ويل:
ـګوره، په لاره کې له ګڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځينويې پارسي ويله، يو شمېر په انګليسي پوهېدل، داسې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو يې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په ياد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووايم، که نه، په اصلي ژبه يې غواړې.
فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علته وو، لومړی، که مې د مريم په خبرو کې نورې ژبې را اخيستی، مجبور وم چې پښتو مانا هم ورسره وليکم، دوهم دا چې ليکنه بې خونده راتله، ځکه مې وويل:
ـنه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ماته يې په پښتو ووايه.
ويې خندل:
ـسمه ده.
ـښه کومه بله پوښتنه؟
ـنه، لوسي راته ولاړه ده، وايي چې خيرنه شوې يې، حمام تيار دی.
ټليفون قطع شو.

کمپيوټر ته مې وکتل، د مريم خبرې لا پاتې وې، خو د ليکلو حوصله مې نه درلوده.
ولاړ شوم، په کمپيوټر کې مې يوه پخوانۍ هندي سندره راوسته.
ګروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندرې نرۍ ساز راته.
کړپ، د پيشو کريژې او پر کاشيو د لوښو د لوېدو اواز راغی.
دهلېز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې يوه خيرنه پيشو راووته، غولې ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش داسې څه نه وو، چې د پيشو ويشتلو ته جوړ وي. پيشو د دهلېز له خلاص وره ښويه ووته.
د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پيشو راووته، خو دا پيشو ورو تله، کينه پښه يې درنه پسې اخيسته.
تر پيشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پيشو نوک ونيو، لار ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.
ور مې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر ګلداره کاشيو ماتي کوکۍ، د وريجو دانې او چيچل شوي هډوکي پراته ول.
لړمون مې اور واخيست. جارو ته مې لاس ور وغځاوه، پيشو د ګاز د لوېي ډبې تر شا غلې وه، وچې سترګې يې راته نيولې وې، وارخطا ښکارېده.
ور مخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پيشو هماغسې راته کتل. په سترګو کې يې معصوميت پروت و.
يوه شېبه مې د پيشو سترګو ته وکتل، سترګو يې يوه خبره کوله:
_ملامت نه يوو، په دې واورو کې څه وخورو؟
نه پوهېږم، ماته يې په سترګو کې همدا ټکې ښکاره شول.

پیشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې یې نوک ونیو، را ویې
کتل، پوه یې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوښي سبا ته مه
پرېږده.
غولي ته مې جارو ونیوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله ، چې
کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. یخنۍ واخیستم، ګروپ مې بل کړ،
بخارۍ ته ور وګرځېدم، غټې، غوړ لرګي ته مې د اورلګیت دانه ووهله،
وار له واره یې پرررر شو، لمبه تر نورو نیمه سوځېدلو لرګو راتاوه شوه.
خوب نه راته، بېرته کمپیوټر ته کېناستم.
مریم ویلي ول:
_ماښام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ور ووت، بېرته راغی، رایاده یې
کړه چې باید لاړ شو.
تیاري ته ضرورت نه و، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د
اوږې بکس ور واخیست، همدا یو بکس و، د ټولو کالي پکې پراته ول.
لاندې کښته شوو، په یوه ډنګر ځوان پسې موګړندي ګامونه اخیستل،
ساه مو لا نه وه سوځېدلې چې په یوه کور ننوتو.
لویه حویلۍ وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېری یې تنکي ځوانان ول، د
غاړې له بکسونو یې پوه شوم چې د سفر نیت لري.
یوه دېوال ته ودرېدو، شاوخوا مې وکتل، شینډ کی نه تر سترګو کېده،
ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.
لویه دروازه خلاصه شوه، یو سیټه باډۍ لرونکی کوچینی موټر و، تېزه
رڼا یې پر ولاړو خلکو لګېدله.

موټر ودرېد ، ځوانانو منډه ور واخيسته، هر يوه هڅه کوله چې لومړی باډی ته ور وخيژي.
د موټر له سيټه دوه تنه راکښته شول، ايراني فارسي يې ويله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډی ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.
موټروان زموږ خواته اشاره وکړه.
پلار ته مې وکتل، حيران و. ورغی، له خبرو يې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډی ده.
پلار مې تر ډېره ورسره و ، لاسونه يې خوځېدل، داسې راته واېسېد ، چې ځای مناسب نه ورته ښکاري. وروسته راغی، بله چاره مو نه درلوده.
ورغلو ، موټروان د باډی په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مينځ کې کېناستو، يوې خواته مې پلار ځای ونيو او بل لور ته مې هم ورور. خو بيا مې هم له زنګنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لګېدله.
موټر ته مې وکتل، په وړه باډی کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و ، د باډی په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو دړو کېناستل.
موټروان باډی ته نږدې ودرېد ، مسافرو ته يې ډاډ ورکړ، ويې ويل چې ځانونه کلک ونيسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې يو.
موټر حرکت وکړ، ځراغونه يې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې يې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټاير کومې کندې ته ور ولوېد ، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو اوسپنو ولګېده.

دوو ځوانانو په ټيټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا يې پوه شم چې روان موټر سيمرغ نوميږي، وروسته مې زړه ولړزېد، يوه يې ويل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزې ورباندې وشوې.
موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړی راکښته شو، ليرې بل ګروپونه يې راوښودل، ويل يې چې ايرانۍ پوسته ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سګرټ ته د اورلګيت دانه نيسئ.
وروسته يې ګامونه واخيستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تياره کې ورک شو.
موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنيادم تګ يې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت يې نه درلود، ان د ساه ايستلو غږ يې هم نه راته.
ورور ته مې وکتل، په تورو غټو سترګو کې يې د سپوږمۍ رڼا ګډه وه.
مخکې لاړو، بل ګروپونه رانږدې شول، يو سيوری راغی، هماغه برېتورسړی و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وويل، ماشين مړ شو.
سړی باډۍ ته راغی، له ما، ورور مور او يوه بل کوچيني هلک پرته يې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې يې اووه، اته، پياوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مساپر له برېتور سړي سره په تياره کې ورک شول.
ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټايرونه تاو شول، سيورو حرکت وکړ.
موټروان د سيټ تر ښيښې سر را ايستلی و، مخکيني ټايرونه يې هوارې ته سيخول.

موټر په مړه ماشين روان و ، ما بلو ځراغونو ته کتل، نږدې ول، سپينه رڼا پر ايراني بيرغ لګېدله.

ناڅاپه موټر ودرېد ، د باډې وروستۍ برخې ته مې وکتل، يو هم نه و ، غړې مې اوږده کړه، ټول پرځمکه پراته ول. پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و ، پوه يې کړم چې سر ټيټ ونيسه.

پوستې ته مې وکتل، عسکر و ، د لاسي بتۍ سپينه رڼا يې تر موږ نه رارسېدله. عسکر يوه شېبه ولاړ و ، وروسته کوټې ته ننوت.

پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه يې د موټر پر شاتنۍ برخه کېښودل، موټر حرکت وکړ.

له سرحدي پوستې واوښتو ، موټر ګړندی شو ، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سر ور وايست، تاېر پر توره ليکه تاوېده. بل ځراغونه ورو ورو ليرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ايستلو غږ لوړ و

ښه شېبه ووته، موټر ودرېد ، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپينه وه ، خو نږدې غونډۍ توري ښکارېدلې.

د موټروان ورو شپېلکی مې واورېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته را وختل، برېتور سړی له موټروان سره کېناست.

موټر په مړو ځراغونو ګړندی روان و ، د باد پرهاری خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (اننګي) سره لګېدله.

پاو ووت، ليرې دوه ځراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو ، خامې ته ولوېد ،مخکې لاړ، ودرېد ، رڼا تر ټيټې غونډۍ پټه وه.

دوو مساپرو په يوه خوله وويل:

ـګزمه ده.
د موټر له سيټه خلاصې ګوتې راووتې. ټول غلي شول.
رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نيغه د پوستي کمزورو څراغونو ته ور روانه وه.
موټر حرکت وکړ، پاخه سړک ته وخوت، تګ يې تر پخوا چټک و.
له غونډيو ووتو، د سپوږمۍ رڼا تر ليرې رسېده، هواره دښته وه. مخکې لاړو، ګڼ څراغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار و که کوم عسکري ځای، د موټر د ماشين غرهارې خوت، باد تېز لګېده، ټکرى مې د زنې دواړو خواووته ټينګ نيولی و.
ناڅاپه درب شو، سپيرې دوړې تر مو‌ږ تېرې شوې. ورور مې تر مټ ټينګه ونيولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تګ يې د پخوا په څېر ګړندی و.
يودم کوکه شوه:
ـورور مې!
په بيړه مې ور وکتل، د باډۍ په وروستۍ برخه کې يوه سړي چيغې وهلې، له موټر وتلې دړې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، څوک نه و.
د سړي له کوکو سره ژړا ګډه شوه:
ـموټر ودروئ!
د موټر ټايرونه په ورو ډبرو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
سړي ټوپ کړل، د پاخه سړک خواته يې منډه ور واخيسته.
برېتور سړی تر ښيښې سر راويست. يوه مسافر په بيړه وويل:
ـورور يې ولوېد.

موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سیټ بام ته سوکان ونیول. موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و ، ویل یې چې خپلې غاړې مې درباندې خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل یوه له پاره خطر ومنم.
یوه مساپر چیغه کړه !
_دا څنګه مسلمان یې !
کړس شو ، مساپر خپل مخ ته لاس ونیو.
ورور مې زما پر اوږه سر کېښود.
موټروان بېرته سیټ ته ور وګرځېد ، موټر حرکت وکړ. لیرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نیولې وو نرۍ چیغې یې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
د مریم خبرې ختمې شوې.
بخارۍ ته مې وکتل، سره وه، خو تاو یې تر کمپیوټره نه رارسېده.

❋ ❋ ❋

سهار دفتر ته لاړم، يوه ملګري مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شيريني ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهيان راباندې خورې.

همداسې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خيرخانې قلعه يې نجارا وه.

ورغلو، په يخه هوا کې د ماهيانو خوراک خوند وکړ، د چايو د سورورلو په وخت ټليفون راغی، حيران شوم، مريم وه، دې به يوائې له مانبامه وروسته ټليفون کاوه.

د باندې ووتم، ښښنه يې وغوښته، رايادہ يې کړه چې د کار په وخت کې يې مزاحمت وکړ، خو وروسته يې يودم وويل:

_د موټرو غږدی.

پوه مې کړه چې د ماهيانو د خوراک له پاره قلعه يې نجارا ته راغلي يو.

په غږ کې يې بدلون راغی، په خوشالي يې وويل:

_په چهارراهي کې يې؟

_هو

_کومې خواته.

_شمال !

ـخو په جنوبي برخه کې ښه ماهیان ورکوي، ته ورته وګوره، زه مې له مور سره ځو ځله ورغلې یم.
ومې کتل. تر سړک ور هاخوا له لویې کړایي څخه تاوونه پورته کېدل.
ومې ویل
ـاورې
ـهو
غږ یې ژړغونی و. خو وروسته یې یودم وخندل.
ـهی، څهار راهي ته وګوره، هغه بوډا ترافیک شته، اوږده ږیره لري.
ومې کتل، یوه ځوان ترافیک د موټرو نظم برابراوه.
مخکې تر دې چې د (نه) ځواب ورکړم، مریم په خوند وویل:
ـموږ به هر سهار همدلته د پوهنتون یوه ملګرې را اخیسته، خو وروسته یې د درېدو ځای بدل کړ، ویل یې چې زوړ ترافیک ډېر راته ګورې. بس، خدای راکړه، ملګرې به مو ځوروله، ویل به مو چې زوم خو بیا ولاړ دی.
مریم ټوخې واخیسته، ټوخی یې اوږد شو، وروسته یې غاړه صافه کړه،ورو یې وویل:
ـوبښه.
شاته مې وکتل، یوه ملګرې مې ساعت ته اشاره کوله.
د مریم نیولی غږ مې واورېد.
ـقلعه یې نجارا څنګه ښکاري؟
ـهیڅ، لاندې دوکانونه دي، پورته منزل د ډاکټرانو لوحو نیولی دی، د ژۍ واورې د موټرو په لوګیو تورې دي، خو له سړکه دورې پورته کیږې.
مریم سوړ اسویلی ویست:

ـ اه، تر هماغه دوړو ځار شم.
یوه شېبه غلې وه، وروسته يې په غريو کې و ويل:
ـ یوه هیله ؟
ـ وایه
ـ یوه ژوره ساه واخله.
خندا راغله
ـ ولې؟
ـ زما په خاطر
پزه مې کش کړه، د لبنتي بوی له دوړو سره ګډ و ، ټوخی راغی، ټلیفون
مې لیري ونیو. خو ومې نه ټوخل.
لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
مریم وویل:
ـ بختوري يې.
ومې خندل.
مریم سوړ اسویلی ویست:
ـ د وطن دوړي مې یادیږي.
غلی شوه.
د ملګري غږ مې واورېد ، ویل يې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، باید
لاړ شو.
مریم یو دم وخندل:

ـاه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنګوي، کمپيوټرونه بايد ليرې کړي، له سهاره راهيسې د کيسې په ثبتولو اخته يم، غواړم چې ډېرې خبرې درولېږم، رخصتي مو په خو بجو ده؟

ومې ويل:

ـڅلورنيمې.

ـښه، که مې ايمېل ناوخته درورسېد، چې هير يې نه کړې.

ـسمه ده.

ـوښه، اخيري خبره، که زما منې، تر سړک واوړې، هغه بلې غاړې ته ښه ماهيان پخوي.

هېڅ مې هم ونه ويل، مور ماهيان خوړلي وو.

دفتر ته لاړو.

په رخصتۍ کې مې د مريم خبرې راواخيستې. ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.

د ځنګ ګاونډی راپه زړه شو، برق يې نه درلود، زمونږ له کوره يې لاين کش کړی و. ورغلم، سيم مې له ساکټه وايست.

راغلم، کمپيوټر چالان شو. ټلېفون وشرنګېد، همسايه و، ويل يې چې ستاسو د حويلۍ د دروازې د سر ګروپ بل دی.

ولاړ شوم، برق مې بېرته ور خوشی کړ.

راډيو مې راواخيسته، يواځې د جنګ خبرونه ول، مړه مې کړه. اوږد وغځېدم، د مريم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې وې، د کوڅې د خلکو تر وېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

پیاله مې له چایو ډکه کړه، الماري ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لاړ، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړيو بوی راغی. ګوتې مې وتپولې، تودې شوې، پیاله چپه وه.

کوټه سپینې رڼا ونیوله، تېزه وه، کمپیوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونګا یې خته. همسایه ته مې زنګ وواهه، ورياده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابګرمي بنده کړې وي، لیرې یې کړئ.

فکر مې سم وخوت، د کمپیوټر چونګا غلې شوه.

مریم ویلي ول:

ـیوې زېرزمینۍ ته ور کښته شوو، ساه پکې بندیده، د روغنی رنګ بوی یې درلود. دوه ژېړ ګروپونه راځړېدل.

کړنګ شو، ټیمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولګېده، پر لانده سیمینټ د نخودي رنګ ځاځکي توی شول.

ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته یې وچې سترګې نیولې وې، د پطلانه شنه پایڅه یې په نخودي رنګ ککړه وه.

مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، مخکې لاړل.

زیرزمیني اوږده وه، د ناستې له پاره هیڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سیمینټو ځو ډکې بوجۍ دېوال ته پرېیستې. پر بوجیو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنګ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لندې ټوټې ښکارېدلې.

موټروان دروغ ویلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نیم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې ګرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.

پر مخامخ دېوال يو سيوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زينو راکښته شو، ملا يې ختلې وه، له خولې يې د سګرېټو تېز بوی ته.
سړي يوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته وخوت.
پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ ورپورته کړه، لاندې سپېرې سپينې وريجې وې.
د ډوډۍ وړه ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غوندې وه، نه ژدويل کېده، د خاورو خوند پکې ګډ و.
مور ته مې وکتل، په رنګ ککړ برس ته يې وچې سترګې نيولې وې.
يوه شوم، له موټره لوېدلی ځوان يې له زړه نه ووت.
ورور مې ګروپ ته کتل....
پلار مې يو دم مخ واړاوه، ويې ټوخل، وريجې دانه دانه پر رنګ شوي دېوال ولګېدې.
ښېښه يې وغوښته، بيا يې کاسې ته لاس ور ونه غځاوه. ملا يې دېوال ته ولګوله، پورته يې وکتل، له سترګو يې پوه شوم چې په راتګ پښېمانه دی.
ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر ايښی و، سترګې يې پټې وې. له وريجو يوازې يوه ګوله پورته شوې وه.
ښه شېبه ووته، سترګې مې درنې شوې.
سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه ښکارېدلې.
لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستونې ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای ايستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم ځګنو څپو اخيستي ول.

ورور مې چیغې وهلې، مرسته یې غوښته...
د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لویه خوله راووته، سپین تېره غاښونه یې زما د ورور سر ته سیخ شول، سپین ځګونه سرو وینو ونیول.
چیغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.
مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لاړم، لاس او پښې مې له حرکته لوېدلې ول. پورته مې وکتل، په سپینو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.
مور ته مې مخ ور واړاوه، خلاص غونچه ویښتان یې یوې بلې خواته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې یې حبابونه (پوکنۍ) راوتل.
له سمندري شنو اوږدو پاڼو یو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې یې زما د ورور په وینو لړلی خیرې کمیس بند و، د مور خواته مې ور وګرځېد، چیغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.
نهنګ ورغی، غټه خوله یې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلې سرې وینې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو یې زما د مور اوږده ویښته راوتلي وو، اوبو یوې بلې خواته وړل.
نهنګ زما خواته راغی، خوله یې خلاصه وه، چیغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شوای راتلی، اوبو بېرته شاته ووړ.
غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټینګه نیولې وم، مور مې په حیرانۍ راته کتل، ورور مې لا ویده و.
ومې ویل:

ـښه یم. خوب مې لید.
پلار مې بېرته پر سیمیټي کڅوړې کېناست. کینې لاس مې راپورته کړ،
دوه نیمې بجې وې.
سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.
غږ مې واورېد، یو چا زما د پلار نوم اخیست. پلار مې په بیړه پر زینو
وخوت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ویې ویل چې باید لاړ شو.
مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له
څه ویلو پرته ولاړ شو.
د باندې راووتو، تیاره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.
کوڅې ته راغلو، یو کوچینی موټر ولاړ و، پر سر یې د ټکسي لوحه
ټومبلې وه.
پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، موږ د شا سیټ ته ورپورته
شوو.
شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپین او ژېړ څراغونه بل
ول، فکر راولوېد، موږ د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.
موټر حرکت وکړ، په یوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخوت،
مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پیاده رو کې ودرېد.
موټروان په بیړه دروازه خلاصه کړه، له موږ څخه یې وغوښتل چې له
موټره کښته شو، همداسې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګڼو ونو کې
کېناستو.
د سړک دواړو غاړو ته تېز ژېړ ګروپان بل ول، رڼا یې تر هغو ځانګو
رارسېده چې موږ یې تر لاندې ناست وو.

موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکینې ټایره یې هوا ایسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست.
چو په چوپتیا وه، کله کله به یو ـ یو موټر په تېزۍ سره تېر شو.
موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل.
یو موټر راغی، ټیوټا وه، پر سر یې سور څراغ تاوېده، پر دروازه یې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ایران لیکلي و.
موټر بریک ونیو، یو عسکر له ښېښې سر راویست، موټروان د ټکسي خالي ټایر ته ګوته نیولې وه.
وروسته یې ټلیفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مې ترې واخیسته چې د بل ټایر راوړلو ته انتظار باسم.
د پولیسو موټر حرکت وکړ، موټروان سګریټ ولګاوه، هماغسې پر بانټ ناست و.
وروسته یې ټلیفون غوږ ته ونیو، د لاس له خوځولو یې پوه شوم چې په غوسه دی.
پاو ووت، یو دري سوه دري بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه وه. لاړو او هماغته کېناستو.
بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو ویښتو کې د بس د چت د څراغونو کمزورې رڼا ښکارېدله، سپین سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککرۍ هم زنګېدلې. ټول غلي ول.
مخکې مې وکتل، د بس پر ماشین یو تنکی ځوان ناست و.

نیم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، یو پلاستیکي سطل یې ور واخیست.
مخکې راغی، یو ماشوم یې له بغوره کش کړ، ویې خندل، له سطله یې یو
جوس ورکړ.
ځوان دوو دریو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونیول. وروستۍ څوکۍ ته
راغی، سطل یې کېښود، یوې بلې خواته یې وکتل، له جیبه یې درې
کارتونه راوایستل، ورو یې وویل:
_مخکې پوسته ده، پولیس راخیژي. د شا سیټ ته نه راځي، له لیرې
همدا کارتونه ورته پورته کړئ.
پلار مې یو کارت ور واخیست، سر یې وخوځېد، بېرته یې ځوان ته وکتل.
هغه پر خپلو شونډو ګوته ایښې وه، په ټیټ غږ یې وویل: وارخطا نه
شې، لار ورسره لرو، پیسې مو ورکړې دي.
ځوان یو دم وخندل، په لوړ غږ یې وویل:
_جوس غواړئ؟
د جوس پاکټ یې زما د ورور پر څنګنو کېښود، مخ یې واړاوه، بېرته
موټروان ته نږدې کېناست.
پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته یې شناسنامه لیکلې وه،
لاندې د یوه برېتور سړي عکس ښکارېده.
پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکۍ شو، خپل کارت یې
راوښود، عکس یې نه درلود.
مور ته مې وکتل، کارت یې په ګوتو کې سره اړاوه، په عکس کې یوه
ږیرور بوډا سپینه لونګۍ تړلې وه.

یو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد ، دوکانونه بند ول، خو د هوټل تر لو یو ښیښو ور هاخوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنجو خوراک کاوه.
بس ته یو وسله وال عسکر راوخوت، په لوړ غږ یې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا یې ځانته نیولې وه.
عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو، په دوهمه څوکۍ کې یې د یوه بوډا اوږې وخوځولې.
د بوډا تر څنګ ناستې ښځې څه ورته وویل.
. زړه مې ولړزېد ، عسکر مخکې راغی ، مور ته مې وکتل، کارت یې پر ځنګانه ایښی و، له غروې یې مازې د کاغذ څنډه مالومېدله، د پلار سترګې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو ـ دریو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړوپه کړه. کارتونو ته یې وکتل، ښښنه یې وغوښته، پورته بې پر څو وړو بکسونو ګوتې وتپولې، یو ناست ځوان یې ولاړ کړ، د هغه جېبونه یې وکتل، زموږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه یې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونیو.
عسکر وخندل، پلار ته مې یې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول.
مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې یې لاس ور وغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.
ورور مې په وېره وویل:
ـ ابا یې چېرته بوت؟

ورو ښځینه غږ مې واورېد:
ـ ډېر ښکلی دی.
ورمیږ مې کوږ کړ.
تر مخې مو یوه زړه ښځه ناسته وه، په عینکو کې یې سترګې غټې ښکارېدلې، تر څنګ یې زما ورور ته کتل.
وروسته یې ماته مخ راواړاوه، ورو یې وویل:
ـ افغانان یاست؟
غلې وم.
ښځې وخندل:
ـ د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ایرانیان نه یاست، خو پاکستانیان هم نه راته ښکارې، د هغوی رنګ مالوم دی. تک تور دی.
مور مې وویل:
ـ افغانان یو.
ښځې له خپل بکسه د بسکیټ قوطۍ راویسته، ورو ته مې یې ونیوله.
ورور مې مور ته وکتل، هغې اوږده بانه سره وروستل، ورور مې بسکیټ ورواخیست، ویې ویل:
ـ ابا ته خو به څه نه وایې؟
زړې ښځې وویل:
ـ څه وایې؟
مور مې سوړ اسویلی واېست:
ـ هیڅ ! پلار ته یې اند ېښنه ده.
زړې ښځې وخندل، مخکیني غاښونه یې د زرو ول، ورو یې وویل:

ـمه ويرېږئ، د لارو پوليس د څو تومنو سپي دي.
خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي ګونځې يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت وپوښت، پلار ور ياده کړه چې سل ډالره يې ورنه يووړل.
موټر حرکت وکړ، ښه شېبه ووته، زړې ښځې وويل:
ـپه تومنو يې بدل کړئ !
ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.
پلار مې د ورور په لاس کې د بيسکيټو نيولې قوطۍ ته وکتل.
مور مې وويل:
ـښځې ورکړې.
د باندې تياره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر را روانو ترافيکي لوحو لګېدله، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.
سترګې مې درنې وې، د بس د چت سپين څراغونه ورو ورو کمرنګي کېدل، وروسته خوب وړې وم.
مريم وټوخل، ټوخې يې اوږد شو، بيا يې په کمزوري غږ وويل:
ـشور او زوږ و، سترګې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړ ول، خلک يوې بلې خواته ګرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره يې خبرې کولې.
بس تش و، دوې څوکۍ ور هاخوا يوه بوډا کتاب وايه.
پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و

ورور مې راغی، له سرو شونډو یې د ګشنیزو نرۍ ډکې راوتلې و، برګر یې خوړ.
ولاړه شوم، مور مې راوکتل، خو څه یې ونه ویل.
د بس له شاتنۍ زینې کښته شوم، مخکې لاړم، یوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، خو ایرانۍ پیسې نه وې.
د پلار غږ مې واورېد:
_څه غواړې؟
ورومې کتل، په لاس کې یې پلاستیکې نازکه خلطه نیولې وه. د پیپسي بوتلې او برګر پکې پراته ول.
ومې پوښتل:
_تومن دې له کومه کړل؟
کیڼ لور ته یې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لویه ښیښه رنګارنګ لوټونه سرېښ ول.
له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخیستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرګې پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، تر چمن ور هاخوا سیمټي نرۍ سړک و، ډله خلک ګرځېدل، خو پر سړک یو کاغذ هم نه ښکارېده.
پلار مې په ډکه خوله وویل:
_تهران ته یو زرو دېرش کیلو متره لار پاتې ده، تر ماښامه به په بس کې یو.
د مخامخ دوه منزله تامیر پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نیمې وې.

ومې پوښتل:
_دا کوم ځای دی؟
_د کرمان د بسونو اډه.
یو وړوکی توپ راوړغړېد ، د مرسل د ګلانو په بوټو کې ننوت. کوچیني ماشوم منډه پسې راواخیسته، بوټي ته نږدې ودرېد.
ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پاڼو کې پروت و. لاس مې ور وغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټوراویست.
ماشوم غبرګ، ټنډ لاسونه راته ونیول، توپ یې ور واخیست ، د بس خواته یې منډه کړه.
ګلانو ته مې وکتل، اخره یې وه، مړاوي ښکارېدل.
بېرته پر اوږده څوکۍ کېناستم.
پلار رمې وویل:
_مننه درنه کوي.
مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.
پر سړک یوه نجلۍ روانه وه، نری اندام یې درلود، له ټکري یې د ویښتانو څوکې راوتلې وې.
ومې ویل:
_ملایان څه نه ورته وایي؟
ځواب مې وانه ورېد.
پلار ته مې وکتل، رنګ یې ژېړ و، دوو راروانو عسکرو ته یې وچې سترګې نیولې وې.
په بېړه مې وویل:

ـ مه ورته ګوره !
سر يې وخوځېد.
عسکر راغلل، د يوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې تو پانچه ځړېدله.
يوه يې وويل:
ـ ښاغليه، شاته دې کثافت دانۍ ده.
پلار مې موسک شو، پښو ته نږدې د پپسي خالي قوطۍ يې ور واخيسته او په سره ټوکرۍ کې يې وا چاوله.
مخابره وچونګېده: وارخطا غږ تری راووت:
ـ دوه افغانان رانه ورک شول، يو يې اوږده ږيره لري، له رنګه سپين دی، دېرش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ مالومېږي، دواړه د ترمينال شمالي دروازې ته لاړل.
عسکرو منډه کړه.
پلار مې وويل:
ـ په موټر کې ناسته مو په خير ده.
روان شوو، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وايه.
پلار ته مې مخ ورواړاوه، د پوليسو ولاړ موټر ته يې کتل:
و مې ويل:
ـ و يې نه پېژندلو.
پلار مې يوا ځې موسک شو.
پاو ووت، د سهار چايو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې ښځې لاس ته مې وکتل، ټيټه شوم، پاو کمې اته بجې وې.

موټر حرکت وکړ، له دښتو او وړو ښارونو تېر شوو، یوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ماښام تیاره یې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.
د تېلو ټانک و، لیرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.
یو خیرن ډنګر بوډا راغی، موسک و، له څه ویلو پرته یې بکس اوږې ته واچاوه.
په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وړه حویلۍ وه، پر چمن کېناستو.
شاوخوا مې وکتل، د یوا ځینۍ کوټې سپین دېوالونه د ونو له ژېړو پاڼو ښکارېدل.
بوډا هماغه کوټې ته ننوت.
ورور مې منډه واخیسته، د هغه له تورو وېښتو ور هاخوا، له وچو بوټو د بتو (قو) سپینې غاړې راوتلې وې.
ورغلم، درې بتې د کوچیني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.
پلار مې راغږ کړ، ورومې کتل، پیاله یې پورته نیولې وه.
ورور ته مې وویل:
_چای تیار دی.
راویې نه کتل، بتو ته یې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.
سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کېناستم. مور ته مې مخ ور واړاوه، د چایو له سورولو یې خوند اخیست.
بوډا یو غاب پر چمن کېښود، څو قند خیشتي پکې پرتې وې.
پیاله مې راډکه کړه.
بوډا په خواره خوله وویل:

ـ بل څه خو به مو نه وي په کار؟
پلار مې مننه ترې وکړه، خو بوډا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې يې ژورې وې، خندل يې.
پلار مې جېب ته لاس کړ، بوډا ته يې يو لوټ ونيو، خو بوډا لاس ور ونه غځاوه.
پلار مې بل نوټ ورسره يو ځای کړ، بوډا هماغسې خندل.
خوښ مې شو، ورېی نه و. خو يو دم يې وويل:
ـ ډالر غواړم.
پلار ته مې غوسه ورغله، لاس يې ور ټول کړ.
بوډا کېناست، په خواره خوله يې وويل:
ـ ښاغليه مه خفه کېږه، دلته يوا ځې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر يې ډالر راکوي.
پلار مې وخندل، له پيسو سره يې يو بل لوټ هم يو ځای کړ، بوډا ته يې ونيو، هغه لاس ور وغځاوه، خو هماغه پخوانی خندا يې نه وه.
چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لندو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحيد خبره راګرځېدله.
بوډا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پايپ يې ځمکه آبپاشي کوله.
نيم سات ووت، بوډا راغی، په لاس کې يې مبايل و، په غوسه يې وويل چې په ماپسې راځئ.
پلار مې بکس ور واخيست، د تبلو د ټانک تر مخ ولاړ ټکسي ته ور وختو.

موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله، لیکلي یې و، تهران، لس کیلومتره.

خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژېړه رڼا د ونو په سپېرو ښاخونو ولګېده.

پاو ووت، د بوې ټیټې غونډۍ سر ته وختو، لاندې زرګونه رنګارنګ ګروپونه بل وو.

پلار مې موټروان ته ترخنګ وکتل، ورو یې وویل:

_تهران دی؟

ځواب مو وانه ورېد.

پاخه ته ور وختو، موټر په نورو سلګونو موټرو کې ګډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافیکي اشاره شنه وه.

شاوخوا مې سترګې واړولې، د مغازو له لویو ښېښو سپینې رڼاوې راوتلې وې. په پیاده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېوللي ښکارېدل، د نجونو له نریو ټکریو او تنګو پطلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده.

آینې ته مې پام شو، د موټروان پړسېدلې سترګې ښکارېدلې، زما مور ته یې کتل.

موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آینه د موټر وان د ککرې سپینو ویښتو نیولې وه.

غټ ښار و، سړکونه پاک ښکارېدل، د سړک دواړو غاړو ته غځېدلې ګلدانونه لا شنه وو. ځای ځای به هسک تامیرونه په مخه راغلل، عمومي سړکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم لیدل کېده.

هماغسې مخکې تلو، هسک تامیرونه کم شول، زراعتی ځمکې راغلې، خو لا هم ځای ځای ښکلي کورونه ولاړ ول.
موټر له عمومي سړکه ووت، تر ټیټ د ېوال تېر شوو، مخکې لاړو، یوې لویې دروازې ته ودرېدو، پر غټه لوحه د برګو غواوو عکسونه ښکارېدل.
دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشایو بوی ورو ورو ډېرېده.
موټر ودرېد، کښته شوو، د ونو په مینځ کې نری لار پورته ختلې وه.
مخکې لاړو، موټروان په یوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تامیر و، له یوې کوټې د خندا غږ راته.
دوهم منزل ته وختو.
د مریم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخیسته او له ډکې پیالې چای سره بېرته کمپیوټر ته کېناستم.
مریم ویلې وو:
ـ ورور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوټه کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس ور وغځاوه، لاندې په سره سطل کې د اوبو د تویېدو غږ غلی شو.
آینې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.
له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلویزیون د ریموټ بیطرۍ را ایستلې وې.
ورغلم، د مور پر څنګانه مې سر کېښود.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، کوټه لویه وه، شیرچایي رنګ یې درلود، پر زړه غالۍ د لرګي درې او سپنیز کټونه ولاړ ول.
د مور غږ مې واورېد:

ـمه يې څښنه !
وروړ ته مې وکتل، د کوچيني مېز له سره يې جګ ورپورته کړې و.
پلار مې د اوبو جګ ور واخيست، پزې ته يې ور نږدې کړ، ودرېد، ګروپ ته يې ونيو او له کوټې ووت.
تلويزيون ته ورغلم، سويچ مې کړ، په ګوته مې څو چاينلونه واړول، ملايان غږېدل.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستيکي څوکيو ناست ول، د مېز پر سر په سګريټ‌دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، ليرې زرګونه ګروپونه بل ول.
د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
ورغلم، د هغې پر ورانه مې سر ولګاوه، ګوتې يې زما پر ويښتو کې تېرې کړې.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به د څنګ له کوټې د خندا د پ اواز راغی.
دروازه وټکېده، وروړ مې ورغی، د لسو، يوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس ورسره و، د پيالو د ربړدېدو غږ راته.
ورولاړه شوم، پتنوس مې يې له لاسونو ونيو.
نجلۍ غلې له کوټې ووته.
مېز ته ور نږدې شوم، دواړه د يګ برغولی مې ليرې کړ، مستې وې.

د پلار غږ مې واورېد:

_اوبه يې رانه وړې؟

مستو ته يې وکتل، په خوند يې وويل:

_هلې نو، لاسونه پرېمنځئ.

مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ويل يې چې زړه ته يې نه کيږي.

د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چايو پياله راډکه کړه، ريموټ مې تلويزيون ته ونيو، خو کار يې نه کاوه.

مور مې په قبله پسې ګرځېده، يوه ته هم نه وه مالومه.

ټول ستړي وو، ورور مې له مور سره پرېووت، پلار او ماته بېل بېل کټ راورسېد.

چوپه چوپتياوه، په سطل کې د څاڅکو د توېېدو غږ راته، وروسته مې سترګې درنې شوې.

يو وخت مې اورېږو ټکان وخوړ، ور ومې کتل، مور مې وه، ويل يې چې په لمانځه کې لټه شوې يې.

سترګې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ور نږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې، تر هسکو تاميرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.

د تشناب وره ته مې لاس ور وغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهاری اورېده.

ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانی نجلۍ وه، د اوبو وړی جګ يې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پټناسه ته ور ولاړه نه شوم.

مور مې پتنوس ور نه واخیست، نجلۍ په وېره وویل:
ـ اوبه مې هېرې شوې.
پلار مې وخندل:
ـ پروا نه کوي.
نجلۍ هماغسې په وېره وویل:
ـ خیر دی، علی رضا ته مه وایاست.
د پلار خندا مې زور ونیو:
ـ علی رضا څوک دی؟
غلې شوه.
لهجه یې ایرانۍ فارسي ته نه وه ورته.
ومې ویل:
ـ د کوم ځای یې؟
غټې مړې سترګې یې راواړولې، چوپه خوله د باندې ووته.
د چایو د سوړولو په وخت یودم زوړ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو، لاندې
ډله کسان ګرځېدل، ډېر یې په کمیس او پرتوګ کې ول.
پلار مې وویل:
ـ یو ائې نه یو.
پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پیالو ته ور وګرځېدل، خو زه له
کړکۍ سره ودرېدم. د حویلۍ د دروازې تر څنګ مې یوه پطلون کړې
ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې یې کېبل ښکارېده.
نورو کسانو ته مې وکتل، ځینې ګرځېدل، نور د بوال ته ناست وو، سترې
ښکارېدل، زیاتره یې خیرن او په دوړو سپېره ول.

د پلار غږ مې واورېد:
_چای سړېږي.
ورغلم.
مور مې وویل:
_تر کومه به دلته یو؟
پلار مې ور وکتل:
_نه پوهېږم.
مور مې سوړ اسویلی ویست، پیاله یې ور واخیسته او پر کټ کېناسته.
ریموټ مې راواخیست، بیطرۍ مې ترې ویستې، لاړم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.
حویلۍ ته مې وکتل، هیڅوک هم نه ول.
بلې کړکۍ ته ور وګرځېدم، لاندې پټې ول، د مخملو (لمرمخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو، ور ها خوا دوه اوږده سالونونه ښکارېدل، مخې ته یې لويې تکې سپینې ډبرې پرتې وې، د کاشیو د جوړولو کارخانه راته وا ښسېده.
لیرې مې وکتل، تر هسکو تامیرونو کمرنګه لوګی را تاو وو.
د پلار خوشاله غږ مې واورېد:
_په تشناب کې تودې اوبه راځي.
ور ومې کتل، مخ یې لوند و.
ټول خوشاله شوو، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.
لس بجې ماته وار راورسېد، اوبه تومرې وې، خو بدې نه لګېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې رېږې ته چاړه نیولې وه.

مورې ټوله ورځ په کوټه کې وو ، له ورېږ نجلۍ پرته مو بل هیڅوک هم ونه لیدل، نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چوپه خوله بېرته له کوټې ووته.

بل سهار مې د ورور خلق تنګ و ، ویل یې چې په کوټه کې خپه شوی یم، پوره یو سات خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکی ژوند او د لندن کیسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په دریېیم سهار د ټولو زړونه تنګ ول، پلار مې حویلۍ ته کښته شو ، کله چې بېرته راغی، ډونګېده، ویل یې چې یواځې د غواوو په فارم کې د ګرځېدو اجازه لرو.

یوولس بجې ټول له کوټې ووتو ، په حویلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندې جوړ و ، کړکیو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترګې راته نیولې وې.

د باندې لاړو، د ونو په مینځ کې نرۍ لار کښته شوې وه، څومره چې مخکې تلو، د خوشایو بوی ډېرېده.

پراخه میداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کیڼ لور ته اوږد سالون ښکارېده، د بام اهن چادر یې سترګې برېښولې.

د غوا رمباړه راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه ور واخیسته، ورغلو، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نیول شوې لسګونه بړګې غواوې ولاړې وې.

مخکې لاړو، ورور ته مې وکتل، د یوه تور کوچیني سخوندر تر غاړې یې لاسونه تاو کړي وو.

غولي ته مې پام شو، سپیني پربوللې کاشۍ وې، خو لا هم د خوشایو بوی خوت.

د مور غږ مې واورېد:
ـغواوې يې په اسرات کې دي.
ور ومې کتل، په پلاستيکي اخورونو کې د جوارو ميده شوې ژيړې پاڼې پرتې وې.
په سپينه چپنه کې يو دنګ سړی راغی، د څو غواوو غولانځو ته يې پايپونه ور واغوستل، دېوال ته يې لاس ور وغځاوه، سويچ يې وواهه، په رڼو پايپونو کې سپينې شېدې روانې شوې.
څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته يې برسونه ونيول.
پلار مې د تلو راته وويل، خو د ورور مې پام غلط و، له سخوندره نه ليرې کېده.
پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو، دی بېرته فارم ته لاړ.
دروازه مې خلاصه کړه، وړې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نيولې وه.
مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته يې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.
په کړکۍ کې اېښو بيطريو ته مې وکتل، سيورې پرې راغلی و. راوامې خيستې، شېبه وروسته مې تلويزون ته ريموټ ونيو، کار يې نه کاوه.
نجلۍ ته مې مخ ور واړاوه:
ـنوم دې څه دی؟
را وې کتل، په خواره خوله يې وويل:
ـزيبا.
ومې ويل:
ـنوې بيطرۍ نشته؟
ـعلي رضا ته به ووايم.

غلی شوه.
ومې ویل:
ـ د کوم ځای یې؟
یوه شېبه غلې وه، بیا یې نرۍ شونډې وخوځېدې:
ـ د بدخشان.
حیرانه شوم.
ـ نو دلته څه کوې؟
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونیوله. راویې کتل، غومبرې یې سره ول.
ورو مې وویل:
ـ دلته څه کوې؟
ځواب یې رانه کړ.
تر لاس مې ونیوله، پر کټ کېناسته، سر یې وځړېد ، جارو ته یې وکتل،
وروریې وویل:
ـ کوټه پاتې ده.
ومې ویل:
ـ پروا نه کوي.
ـ علي رضا ته غوسه ورځې، وایي چې ډالري کوټه سمه پاکوه !
خندا راغله:
ـ ډالري کوټه؟
نیغ یې راته وکتل، په سترګو کې یې وېره ښکارېدله.
ومې ویل:

ـمه ډارېږه.
سر يې وخوځېد:
ـدې کوټې ته ډالري کوټه وايي، ډېر پام وربانديې کوي، دلته يوازې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځي.
د مور غږ مې واورېد، ناولې جامې يې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ور مې خلاص کړ، د ستشويي له څنګه ډکه وه.
بېرته کټ ته ور وګرځېدم.
ومې ويل:
ـښه، زيبا ! دلته دې څوک شته؟
سوړ اسويلی يې وايست.
ـنه.
نجلۍ جارو ور واخيسته، تر مټ مې ونيوله، بېرته مې په خپل ځای کېنوله.
تندی يې تريو شو:
ـعلي رضا مې وهي.
ومې ويل:
ـهيڅ هم نه درته وايي.
غريو واخيسته:
ـنه، پرون يې هم موټ موټ وېښته رانه وشکول.
زيبا خپل سر ته لاس ورووړ، ټکری يې وښوياوه، غوږ يې وينې و.
په ژړغونې غږ يې وويل:
ـسهار يې خوله پرې ولګوله

زړه مې ولړځېد.
نجلۍ یودم وژړل:
ـډالرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.
د نجلۍ مټ مې پرېښود. جارو یې ور واخیسته.
ومې ویل:
ـدا سپې څوک دی؟
ځواب یې رانه کړ.
پر کټ اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.
د مریم یوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپیوټر مې مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې مې پر ځان راکش کړې.

❋ ❋ ❋

درب شو، سترګې مې رنې کړې، پردې ته مې لاس ور وغځاوه، شین سهار و، د ښنګ همسایه واوره اچوله.

د بخارۍ له سره مې د اوداسه له پاره ترمې اوبه راواخیستې، لس دقیقې وروسته مې د دهلېز ور خلاص کړ، سور فرش ته سپینې واورې راورغړېدې. ګام مې واخیست، ښۍ پښه مې تر ځنګانه په واوره کې ننوته.

سړې ژمۍ سوړ و، تر دې مخکې هم واوره شوې وه، خو په یوه ځل دومره ډېره نه وه اورېدلې.

د همسایه غږ مې واورېد:

ـ دا ځل مجبوره یې چې بام ته ور وخېژې.

ور غږ مې کړ!

ـ د پارو ژۍ د بام ایزوګام ورسره اړوي.

ویې ویل:

ـ مخکینۍ واورې وچې وې، پروایې نه وه، خو دا واوره لنده ده، بامونه درنېږي.

چاره مې نه درلوده، د لرګي پر زینه وختم. شاوخوا مې وکتل، پر هر بام یو ـ دوه تنه ولاړ وو.
احتیاط مې کاوه، خو بیا هم د پارو ژۍ ځو ځایه د ایزوګام سپین زرورق او د قیروړي ټوټې توري ورسره واخیستې.
ټلیفون راغی، موټروان و، ویل یې چې سړک یوه ډبره ده، موټر چاین شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی.
د غیرحاضرۍ دلیل پیدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول.
د ځنګ ګاونډي راغږ کړل.
ـ درشم؟
ورو مې کتل، خپل بامونه یې تور وو.
ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ یې زموږ بام ته د لرګي زینه ودروله، د ماسپښین له اذان سره سم بامونه خلاص شول.
ټوک توک وم، اوږو مې درد کاوه.
ماخوستن وختي پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټر وښوېد ، خو سرعت یې کم و ، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو.
پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و ، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.
په رخصتۍ کې ایمېلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ایمېل راغلی و ، خلاص مې کړ. لیکلي یې وو:
د مریم خبرې مې در ولېږلې.
کور ته لاړم، برق نه و.

سهار مې له بامه په رالوېدلي واوره کې لار واېسته، د حویلۍ تر دروازې پورې ایله لس ګامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار یې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوره ولاړه وه.
لومړۍ مې چای دم کړ، بیا کمپیوټر ته کېناستم، د مریم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخیستې. ویلي یې ول:
ـ زېبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله یې ډوډۍ راوړه، خو څه یې ونه ویل.
بل سهار مې پلاراو ورور د باندې ووتل، مور مې پرکټ پرېوته، رایاده یې کړه چې بېګاه یې د سر د درد له لاسه ټکی خوب هم نه دی کړی.
کړکۍ ته ور نږدې شوم، لاندې مې وکتل، زېبا د یوه سپورټي نوي موټر سایکل ټانکۍ ته سپینه ټوټه نیولې وه.
د مېز له سره مې د اوبو جګ راواخیست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښیښه مې وټکوله، نجلۍ راوکتل، جګ مې پورته ونیو، په اشاره یې پوه کړم چې درځم.
بېرته پر کټ کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې یې پټې وې.
زېبا راغله، د مخ سرخي یې ډېره شوې وه، جګ ته ور وګرځېده.
ومې ویل:
ـ غواړم چې خبرې درسره وکړم.
له اوښکو ډکې سترګې یې راواړولې، جګ یې ور واخیست، له کوټې ووته.
وخت ووت، د موټر سایکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و، راوتلې ټټر یې درلود، د موټرسایکل په آینه کې یې د اغوستي تور یخن قاق غاړه سموله.

موټر سایکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلې.
بېرته پر کټ پرېوتم. سترګې مې پټې کړې، کړپ شو، ور ومې کتل، پر مېز د اوبو جګ اېښی و.
زېبا مې تر مټ ونیوله، غلې کېناسته.
و مې وویل:
_علي رضا و؟
راویې کتل، له ډکو سترګو یې پوه شوم چې ګومان مې سم وخوت.
ومې ویل:
کیسه راته وکه.
سر یې وخوځېد.
ومې ویل:
_څومره وخت کېږي چې دلته یې؟
_دوه کاله.
زړه مې ولړزېد:
_کورنۍ لرې.
غریو واخیسته.
_نه
_ولې؟
یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په ډک ستوني وویل:
_دوه کاله مخکې مې پلار ته یو لیک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې یې لیکلي و چې دلته

مې د خښتو په بټۍ کې سرګاریګري درته موندلې ده، د یوه کال د دهقانۍ پیسې، په یوه میاشت کې موندلی شې.
د پروړې له خرخولو وروسته له کلي راووتو.
تر نیمروزه مو خپلې پیسې بس شوې، یوه هوټلي قاچاقبر راته وموند ، د سرې پر سر یې یو میلیون تومنه غوښتل. پلار مې خپل ورور ته ټلېفون وکړ، هغه وریاده کړه چې تاسو تر دې ځایه راشئ، مصارف مو زه په غاړه اخلم.
له زاهدانه ژر راووتو ، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تیرې کړې، وچه ډوډۍ یې راکوله، د شپې به د موټرو په ګراج کې ویدېدلو. قاچاقبر ویل چې د تهران لارې سختې دي، پولیس په افغانانو پسې ګرځي او د لارې ډېر هغه عسکر یې بدل کړي چې له دوی سره جوړ ول.
وروسته یې یوه بل وړوکي ښار ته یووړو ، علی رضا مې همالته ولید ، په دوهمه ورځ یې یوه بار وړونکي موټر ته ور وخېژولو ، تر لسو یوولسو غواوو تېر شوو ، څو نور افغانان هم پر شنو وښو ناست ول.
دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته یې راوړو.
زیبا غلې شوه، ورومې کتل، پر سرو غومبرو یې مړې اوښکې روانې وې.
ومې ویل:
_بیا ؟
شونډې یې وخوځېدې:
_پلار مې څو ځله خپل ورور ته ټلېفون وکړ، خو کار یې نه کاوه. علي رضا پیسې غوښتې، ویل یې چې له دې ځایه نه شئ وتی.
یوه اوونۍ تېره شوه، موږ په همدې حویلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښو ته ور ولوېد ، وریاده یې کړه چې د تهران د خښتو بټیو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دلیل یې دا و چې دلته به سلګونو بټۍ دي، کومه یوه به پسې غواړي.
خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثیر ورباندي وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سایکل کېناست، خو کله چې ماز دیګر بېرته راغی، شونډې یې چاودلې وې.
ډوډۍ یې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونګېده، ورور ته یې بد رد ویل.
په بله ورځ یوه ایراني وریاده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بټیو ته پولیس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به یې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وي.
د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنګنونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غوااوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوي.
مورِ ته یې د همدي تامیر په پای کې ګوښې کوټه راکړه، وړه او چټله کوټه، خو بیا هم ښه و، د نورو مساپرو سترګې نه راباندې لګېدې.
پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشایي پاکول، کله چې به بیګا کوټې ته راغی، له جامو به یې سوړ بوی ته.
مور مې مساپرو ته دیګ پخاوه.
پلار به مې هر ماښام د کوټې پر دېوال لیکې ایستلې، وروسته به یې ټولې لیکې حساب کړې، له ځان سره به یې وویل:
ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

یوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وریجو صفت یې کاوه، مور ته مې یې ویل چې خوندورې یې پخې کړې وې. خو وروسته یې راتګ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

یوه غرمه مې پام شو، مور مې دیګ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ یې زما مور ته یو کمیس ونیو، هغې نه اخیست، خو علي رضا ټینګار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوېدلی کمیس ولید، مور مې یې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځایه پورته نه شوه.

پوره څلور وخته مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په درېیم سهار مې مور د مجبوریت له مخې دیګ ته ور پورته شوه، ما ویل چې پیازو به یې سترګې ور ترخې کړې وې، خو نه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال لیکې به یې شمېرلې.

یوه ورځ مې وریاده کړه!

_وبه تښتو.

سوړ اسویلی یې وایست:

_تاسو تر دېوال اوښتی شئ؟!

پوه شوم، پلار مې زموږ له پاره چېرته نه شوای تلای.

علي رضا څو ورځې ورک و، یو ماسپښین راغی، زما د مور پر ورانه یې لاس کېښود، ویې ویل چې په سختو مې نه لورېږی. ته او لور دې له ما سره لاړې شئ.

مور مې همدا یوه خبره کوله:

_د خدای له پاره، له کوټې ووځه!

علي رضا ماته وکتل، رایاده یې کړه چې د پورتنۍ کوټې له یخچاله اوبه راوړه.
کوټې ته وختم، اوبه مې راواخیستې، کله چې مې وره ته لاس ور وغځاوه، نه خلاصېده، ور د باندې له خوا تړل شوی و.
نه پوهېدم چې څومره وخت ووت، بیا په وره کې کیلي تاو شوه، دهلېز ته ورغلم.
علي رضا و، په مخ او غاړه یې سرې کرښې تیرې وې. د نوکانو نښې راته ښکاره شوې، رایاده یې کړه چې که دې چاته څه ویلي ول، نو پلار دې وژنم.
چاته به مې څه ویل؟ نه پوهېدم.
دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.
مور ته ورغلم، لو څه لغړه پرته وه.
زیبا یو دم چیغه کړه، پر خوله مې یې لاس ونیو، مور ته مې وکتل، ویده وه.
د زیبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو، هغې ژړل، ما هم خپلې اوښکې نه شوای کابو کولی.
ښه شېبه ووته، وروسته یې په غریو کې وویل:
_مور مې کېناسته، شکېدلې جامې یې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما یې خپرې کړې، تر ډېرو یې په غېږ کې ټینګه نیولې وم، بیا یې کلکه پر تندي ښکل کړم، یودم یې منډه واخیسته او سرتور سر د باندې ووته. ټکری مې راواخیست، پسې ورغلم، درب شو، له ځمکې

دوړه پورته شوه، ښنو ته مې وکتل، مور مې په خاورو کې پرته وه، تر خولې یې سرې وینې راووتې. دې د تامیر له سره ځان راغورځولی و.
د زېبا پر خوله مې لاس کېښود، چیغه مې خولې ته راغله، په غریو کې مې وویل:
_بس دی! نور څه مه وایه!
زېبا سرې سترګې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې لیرې کړ، نجلۍ وویل:
_تا کیسه غوښته!
غریو واخیستم:
_سمه ده. ووایه!
نجلۍ وویل:
_چیغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو ګوتې د پنجرې تر اوسپنیزو سیخانو تاوې وې، زوروته یې وهل، ایرانیانو ته یې کنځلې کولې، خو د اوسپنې سیخان ټینګ ول.
د فارم کاریګر راغلل، پلار مې هم پکې و، دی زما مور ته ورنږدې شو، د هغې لاس یې پورته کړ، بېرته یې پرېښود، لاس پر ځمکه ولګېد.
تر ډېره غلی و، د مور شکېدلي ټټر ته یې وچې سترګې نیولې وې، وروسته یې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په غېږ کې یې ونیو، یودم یې کوکه کړه، له چیغو سره یې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوې ګډې وې.
پلار مې ښه شېبه وژړل، بیا یې ماته وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. په غریو کې یې وویل:
_علي رضا و؟

سر مې د (هو) په بڼه ورته وخوځاوه.
پلار مې د ېوال ته ولاړ ببل ور واخیست، منډه یې کړه، له حویلۍ ووت.
زیبا غلې شوه.
په غریو کې مې وویل:
_نور؟
د نجلۍ سر وخوځېد:
_مور ته ورنږدې شوم، سترګې یې لوڅې وې، ماته یې کتل. یودم یې پر تټر ور پرېوتم، پر غاړه مې یې مخ کېښود ، خوله مې تروه وه، نه پوهېدم ، زما اوښکې وې که د وینو خوند.
بیا چا تر ولیو ونیولم، ور ومې کتل، علي رضا و ، تټر ته مې یې سوکان ونیول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه ولګېدم، په سترګو مې تیاره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده، په سترګو مې زور راووست، څو پیاوړو کسانو له ځمکې توره لویه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپین لاس راوتلی و.
نور مې هیڅ هم ونه لیدل.
زیبا غلې شوه، د پلار غږ مې واورېد:
_د باندې نه ځې، ښکلې هوا ده.
ور ومې کتل، پلار مې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
ویې ویل:
_څه پرې شوې.
ځواب مې ورکړ !
_سر یې خوږېده، ویده ده.

ـ ته نه ځې.
ـ نه، مور مې يوا ځې نه شم پرېښودی.
پلار مې بېرته له کوټې ووت.
زېبا ته مې وکتل، سترګې يې له سرو رګونو ډکې وې. يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ترخې موسکا شونډې سره ويړې کړې، په غريو کې يې وويل:
ـ تاسو مه ويرېږئ، دوی ډالري مساپرو ته څه نه وايي.
په خبره کې يې ور ولوېدم.
ـ دوی؟
ـ هو، ماته يې ډېرې کيسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پيژني، ځانته کوټه لري، ما څو ځله ډوډۍ ور وړې ده، ټول ترياک څکوي، توپانچې مې يې په خپلو سترګو ليدلې دي.
دوی دوه ډوله مساپر راوړي، ډالري مساپر کم دي، همدا کوټه يې ورته بېله کړې ده، خوراک، څښاک يې هم له نورو جلا دی، پام ورباندې کوي، خو هغه نور بيا داسې نه دي، علي رضا د تومني مساپرو نوم پرې ايښی دی، دا کسان ايران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجرو تر شا ولاړ وي چې کوم خپل يا ملګری يې د قاچاقبر پيسې ورته راورسوي. خو داسې کسان هم پکې شته چې په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوی د سهار له خوا يوا ځې لس دقيقې له کوټې راباسي، علي رضا وايي چې تښتي، لس دقيقې تشناب ته د تګ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ور نه ور خلاصوي، تېره هفته مې د يوه مساپر چيغې

واوربدې، ځوان و، ګېډه يې خوړېدله، خو هيڅوک يې هم په کيسه کې نه شول، سهار ته مړ پروت و.
زېبا غلې شوه.
ومې ويل:
_ته دلته څه کوې؟
_ديګ پخوم.
لاس ته مې يې وکتل، غټه تناکه پرې ختلې وه.
په غريو کې يې وويل:
_د مور له مرګه وروسته يې يوه کورته بوتلم، څلور ښځې پکې اوسېدې، يوه زړه او درې ځوانې، هرې يوې بېله کوټه درلوده، .دوهمه شپه مې پام شو، کور ته درې نارينه راغلل، بوډۍ پيسې ورنه واخيستې، بيا يې هر يو بېلې کوټې ته ور وليږه.
زېبا غلې شوه.
ورو مې کتل، شونډې يې لړزېدلې.
ومې ويل:
_بيا؟
_درې ورځې هلته وم، علي رضا راغی او بېرته يې دلته راوستم. خو يو شناخته مې هم ونه ليد. د پنجرو تر شا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارګران هم بدل شوي وو، يوازې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل.
له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ويل يې چې لړ ژوبل شوی دی، بس، چې له روغتونه رخصت شو، ورسره تلای شې.

د شا کوټې ته یې بوتلم، یوه زوړ سړي دیګ پخاوه، علي رضا رایاده کړه چې مرسته ورسره کوه !
د شپې به یو اځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلی، مور مې لیده، لوڅه لغړه وه، د سر ویښته یې شکول. تر سهاره به ګروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راووړ، ویل به یې چې مخ په جوړېدو دی.
ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غی. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. یوه ورځ یې راته وویل چې پلار دې پولیسو نیولی، اوس به یې خپل وطن ته اړولی وي.
. تمه مې ونه خته ، ځای ور مالوم و، ضرور راپسې راته.
یوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخیستې، د یوه کاریګر پښه وښوېده، نه شو ولاړېدی، له مانه یې وغوښتل چې د خوشایو ډک سطل د باندې وباسم.
ډېران د فارم د حویلۍ په کونج کې دی، دوی د ټولې هفتې خوشایې همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي.
ورغلم، یو بوټ پروت و، شناخته رامالوم شو، په ټکري مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.
دروازې ته مې منډه کړه، چیغې مې کړې، بوټ مې د زاړه پیره دار سترګو ته ونیو.
هغه وارخطا و، یوې بلې خواته یې کتل، وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، لاسونه یې رانه تاو کړل، ټټر ته یې ور نږدې کړم، پر ککرۍ یې شونډې راکیښودې.

ده ژړل، خو زما د پلار په اړه یې څه نه ویل، اخیر یې رایاده کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځایه لاړه شه.
دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته ومې ویل. رایاده یې کړه چې پلار دې راځي.
وخت تېر شو، دیګ به مې یوا ځې پخاوه.
یوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه یې راته وویل چې نه پوهیږي.
په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې یې سترګې سرې ښکارېدلې.
ده په دېوال پسې لاس ونیو، په دروازه کې کېناست، بوتل یې پر غولي کېښود، رایاده یې کړه چې د پلار په اړه مې پوهیږي.
خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا یې کوله، مور او پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنګ وه، زما تُوله خوله یې راللنده کړه، بوی یې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخیسته.
دی هماالته رنګ شو، له وېرې کوټې نه شوای ورتلای. شپه مې رڼو ستورو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخیستی و، خواست یې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وایم، هر څوک د نشې په حال کې چټیات وایي، پلار دې ژوندی دی
، خو ماته یې هیڅ هم نه و ویلي.
زېبا غلې شوه، ماته یې وکتل، په غریو کې یې وویل:
_پلار مې راځي؟

د هغې تر نري ورمېږ مې ګوتې تاوې کړې، ټټر ته مې رانږدې کړه.
د زېبا ورو غږ مې واورېد:
ـعلي رضا اوس هم راته وايي چې پلار دې راځي، بېګاه يې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره يې راته وکړه. له خولې يې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بيا يې وخندل، زما ټټرېې ته څو ځله په خپلو ګوتو ټينګ کړ، ويل يې چې خوند درکوي؟
په چونډيو کې به نو څه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خندل، ويل يې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه يم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته ګټلی شې.
د مريم خبرې ختمې شوې.
جيب ته مې لاس کړ، فلش مې راويست، د لوسې په ايمېل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټلېفون راغی، ملګری مې و، ويل يې چې مېلمه مې يې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووځه.
بانه مې ورته وکړه، خو دی ټينګ و.
جامې مې بدلې کړې. کور ته ورسره لاړم، له هالنډه مو د ليسې دو خت يو همصنفی راغلی و، نه يې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولګېوالو وګرځېدو، ماښام تياره کورته راغلم.
د مريم خبرو ته مې ببېره وه، ويلي يې ول:
ـپه سره اور ناسته وم، ټيکه نه راتله. له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول.
وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زېبا مړاوو سترګو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.

یو مازدیګر مې د پلار له جیبه د لسو زرو تومنو نوټ راوایست، زیبا ته مې ونیو، ډیرې نه وې، درې ــ درې نیم سوه افغانۍ راتلې، خو زیبا نه اخیست، ویل یې چې څه یې کوم، په نږدې سیمه کې دوکان نشته.
وروسته تږخی راته پیدا شو، پلار مې علي رضا ته وویل، ګولۍ یې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه خوړې.
ورور مې هم تبې کولې، کوچیني سخوندر یې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
یوولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچیني ورور مې خوشاله ول، د موټر له ښیښو یې یوې بلې خواته کتل، خدای ته یې شکرونه ایستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې وړې پراتې ته کتل، د زیبا له اوښکو ډکې سترګې مې له مخې نه لیرې کېدې، دهغې وروستۍ جمله مې په ذهن کې راګرځېده:
ــ هه! دا پراته مې په خپله درته پخه کړه، وږې به شې.
د مور حیرانه غږ مې واورېد.
ــ ته ژاړې؟
مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.
پلار مې وخندل:
ــ اې لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.
څه مې ونه ویل، مخامخ په پیاده رو کې د زیبا په عمر ډله نجونې روانې وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل یې، په ملاوو پسې یې د مکتب بکسونه سرېښ ول.

ټکسي وان په يوه باغ کې ږرېښودو، رنګارنګ ونې وې، غولی ژېړو پاڼو نيولی و.

لنډ وخت وروسته د اوبو يو لوی ټانکر راغی، حيران شوو، موټروان ويل چې ټانکر ته ورکښته شئ.

پلار مې په غوسه و، نه يې ورسره منله، خو موټروان سل دليلونه راوړل، د لارو سختۍ يې ياده کړه، ويې ويل چې ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.

پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټليفون وکړي.

زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بيا هغه کور ته نه شو تلای.

ټانکر ته ورکښته شوو، وچ و، خو د ماهيانو غوندې سوړ بوی پکې لګېده.

ټول پر يوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تياره وه، پورته اسمان د شنې دايرې غوندې ښکارېده.

موټروان رايادہ کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځی.

شپېه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له

ورکېدو پوه شوم چې پاخه ته وخوت.

يو، يو نيم ساعت ښه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، ګردې دريځې ته خولې نيولې وې.

يو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتياط شاته يووړه، يوه دقيقه لا نه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

نیم ساعت وروسته بیا موټر ودرېد، موټروان و، ویل یې چې د هوا د تبدیلۍ له پاره د باندې راووځئ.
موټر له عمومي سړک نه چپ په ژبړو ونو کې ولاړ و.
موټروان کینې لور ته اشاره وکړه، له یوه لوړ ځایه، رڼې اوبه راتویېدلې.
سر مې ګرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاس ونه ونیول.
پلار ته مې وکتل، له موټروان سره یې خبرې کولې.
کله چې بېرته ټانکر ته ورکښېنسته شوو، پلار مې را یاده کړه چې تر مهاباده به همدلته یو. د مهاباد په اړه مې مالومات ترې وغوښتل، د موټروان له خولې یې وویل چې ترکیې ته نږدې کوم ولایت دی.
سفر سخت و، خو بیا هم د ترکیې نوم زړه راکاوه.
یو ځای مې د ورور خوا راوګرځېده، پلار مې تر ډېره پر اوږو کېنولی و، ورور مې ازاده هوا اخیسته، وروسته یې یخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست.
لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو.
یوه کور ته لاړو، ساه مو لا نه وه سمه کړې چې یو دوه سیټه ټیوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې، ماخستن ناوخته ترې کښته شوو.
تیاره وه، سپي غپ ووهل، ورور مې د مور غېږې ته ځان ور واچاوه.
لاټین ښکاره شو، مخکې راغی، یوه بوډۍ وه، په ژبه نه سره پوهېدو، په هغې پسې روان شوو.
د وره غنجا مې واورېده، ورغلو، یوه لویه کوټه وه.

په زړه درۍ کېناستو، د لاټين په ژېړه رڼا کې مې سترګې ورغړولې، تنور، په کونج کې له ختې جوړ نغرۍ، څنګ ته ایښې وچ لرګي... ټول د کلیوال ژوند نښې وې.
بوډۍ زوړ دسترخوان پرانیست، وچه ډوډۍ مو له پنیر سره وخوړه.
وروسته يې څلور کمپلې راوړې، ستړي وو، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درۍ پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد، له بولو پاذاب وم، خو ځان مې غلی ونیو. د کوټې له دروازې سره د پراته سپي د ساه ایستلو غږ راته.
سهار وختې مې مور د ورور جامې وربدلولې، د هغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لویشتې درۍ لنده وه.
د باندې ووتم، سوړ باد چلېده، د یوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې، څلور خام کورونه ولاړ ول. له دود کشونو يې لوګي ختل، په دېوالونو کې يې تیږې او ښویه لرګي کار شوي وو.
زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد، ټوپ يې کړل، څنځېر وشرنګېد.
بوډۍ منډه راواخیسته.
ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سېکه ختلې وه.
بوډۍ لښته پورته کړه، ترلي سپي کوړنچ وهل، غلی د ېوالـه ته پرېووت.
بوډۍ تر مټ ونیولم، تر بې پانو غوټه نیالګیو تېر شوو، په لښتي کې رڼې اوبه راتلې.
کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غاښونه مې سره لګېدل.

له چايو وروسته د باندې ووتم، لمر و، پر يوه هسکه غونډۍ د ترکيې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د بېرغ په لېدو يې بېرته کوټې ته منډه واخيسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترګې نيولې وې.

زړه مې ټوپونه وهل، ترکيه تر يوه کيلو متره نېږدې وه.

بوډۍ راغله او په اشاره يې پوه کړو چې بايد کوټې ته ننوځو.

هماغسې مو وکړل، ټول پر درۍ کېناستو، وروور مې پر لانده ځای بکس کېښنود.

د بوډۍ غږ مې واورېد، دومره يې وپوهولو چې ډله مه وځئ. خو شېبه وروسته مې له مور سره يو ځای د باندې ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډۍ اوزه لوشله، مور مې د لښتي په اوبو کې د وروور لندې جامې پرېوللې، ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ وابنه ختلي وو.

ورځ تېره شوه، ماښام قضا يو جګک سړی کوټې ته راغی، پر شونډو يې سپين برېتونه پراته ول، ټول تندی يې ګونځو نيولی و.

سړي د بګدان ته ور وکرځېد، له جوش د بګه يې د چرګ ورون ور وايست، ور پوه يې کړل، خولې ته يې ور ووړ، د بريتو اوږده سپين وېښته يې د چرګ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته يې وکتل، په ډکه خوله يې وويل:

ـ ښکلې مال دی.

زړه مې ولړځېد.

پلار مې ولاړ شو، مخې ته يې ودرېدم.

سړي وخندل:

ـ پرې يې ږدئ. هيڅ هم نه شي کولای.

پلار مې کېناست.

سړي چيچل شوی هډوکی په اورکې واچاوه، په زوره يې وويل:
_ننه، چای راوړه !
وروسته يې له جيبه څه راويستل، د قير غوندې سرېښناکه وړې ټوټې وې. ويې خندل:
_چرس، ډېر خوند لري:.
بوډۍ کوټې ته راغله، پرېولې پياله او کوچينی ترموز يې د سړي تر مخ کېښودل.
سړي ډکه پياله خولې ته وروړه، پلار ته مې يې وکتل:
_صاحب منصب يې ؟
پلار مې وچې ستړګې ورته نيولې وې.
سړي وويل:
_ډېر ايراني پوځيان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
شيبه وروسته کوټه د چرسو له بويه ډکه شوه. بيا يې زما پلار ته سګريټ ونيو، لاس يې هماغسې غځېدلی پاتې شو، بېرته يې سيګريټ خپلې خولې ته ور نږدې کړ، ټوخي واخيست، زما پلار ته يې وکتل، په ملنډو يې وويل:
_ډېر غيرتي يې !
يودم يې وخندل:
_خو دلته هيڅ هم نه شې کولای.
د پلار په سترګو کې مې غوسه لېده.
سړي وويل:

ـتېر کال مې يوه ايرانۍ کورنۍ له سرحده اړوله، دوې پېغلې پکې وې، په تګ کې مې له يوې سره ناپامه اوږه ولګېده، ورونو ته يې ووېل، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونيوله، مچې مې ترې واخيستې ، ورونو يې راته کتل، خو هيڅ يې هم نه شواى کولاى.
څه به يې کول؟ هه ! هيڅ، نه پوليسو ته ورتلاى شواى او نه يې هم ماته کومه څپېړه راکړه. زارى يې کولې، ويل يې چې خويندو ته مې څه مه وايه.
خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوى هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. يوائې يوکيلو متر واټن ټول غيرت ورڅخه واخيست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولګېده، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې اخيستې، زارى يې کولې. ډېر فرق دى، نه؟
د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې يو هلک ولاړ و، مازې يې راته وخندل، خو ښه نه راباندې ولګېده، پلار ته مې ووېل، ماښام کور ته ورغى، د هلک پلار يې راوايست، جنرال و، يوه عادي دوکاندار يوه روپۍ کړ، خو دلته يې يوه معتاد ايراني ته هيڅ هم نه شو ويلى.
د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.
ـمه ويرېږئ !
ورومې کتل، زما مورته يې وچې سترګې نيولې وې.
سړي وخندل:

ـ مورې دوه ډوله مساپر لرو، ځينې کمې پيسې راکوي، مازې يې تر سرحده اړوو، نور يې خپل کار، څه کوي، چېرته ځي، په مورې پورې اړه نه لري، خو ستاسو غوندې مساپر بيا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره مياشت، لس، پنځلس مساپر تر سرحده اړوم، د هر مساپر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خاموښی، ډېرې پيسې دي.

غلی شو. ګړۍ ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ دولسو بجو ته ځانونه تيار کړئ.

ودرېد او له کوټې ووت.

يوولس نيمې بجې راغی، زما پلار ته يې يوه پلاستيکي کڅوړه ور وغورځوله، ويې ويل چې د پوستې د عسکرو له ديده مو ساتي.

پلار مې له خلطې دوه، تور يخن قاقه را وايستل، يو يې په خپله واغوست، بل يې زما ورور ته ونيو. کله چې د باندې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.

مخکې لاړو، سړي راياده کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې ورې ډېرې لاندې ونه رغړې.

دا يې هم وويل چې تشويش مه کوئ، يوه پوسته ده، ليرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې يې يو اځې يو ځل ډزې راباندې کړېدي.

ټول د غونډۍ په پيڅکه کې په سړي پسې روان وو، يو ځای ودرېدو، د يوې هليکوپترې له کمزورې غږه پرته، نور څه نه اورېدل کېدل.

مخکې لاړو، وچ خوړ و، پورته وختو، يو ځای تيږه ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بيا ولاړ شوو، سړي زما له پلاره بکس ور

واخیست، په احتیاط مخکې تلو ، یو دم ډزې شوې، له ډبرو سره سوکې (سپرغې) باد شول، شاته مو منډه واخیسته، تر کمره لاندې پرېوتو.
مور مې چیغه کړه !
ـزوی مې.
سرې یې پر خوله لاس کېښود.
زړه مې ولړزېد ، ورور مې نه و.
پلار مې ولاړ شو ، سرې تر پښې ونیو ، په ټیټ غږ یې وویل: ـوژني مو.
غږونه مو واورېدل، عسکر ول، چیغې یې وهلې.
پر مخامخ ډبرو د بتۍ سپینه رڼا پرېوته، ورور مې ولید ، پروت و ، سپینې سترګې یې نیولې وې، د غوږ لاندینۍ برخه او غاړه یې لانده ښکارېدل.
رڼا بلې خواته ولاړه.
مور مې لاندې ورغړېده ، ورغلم، خرهارۍ یې خوت.
چیغې شوې، پورته مې وکتل، د بتۍ سپینه رڼا مې په پلار لګېدله، هغه زما د ورور خواته منډې ور وهلې، ډزې شوې، مخې ته یې سره سوکې باد شول، بېرته راوګرځېد.
سرې راغی، زما مور یې له ځمکې پورته کړه، مخ کښته ګړندې روان شو.
پر سر مې د مرمیو شنهارۍ واورېد ، پلار مې تر مټ ونیولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخیسته..
سرې راغږ کړل، ورغلو ، د لوېې تیږې تر شا کېناستو.
مور مې پرته وه ، خرهارۍ یې خوت.

سړي يودم منډه واخيسته، پورته د سپينو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، ببرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه ولوېد.
عسکرو چيغې وهلې، کله کله به د بټيو سپينې تېرې رڼاوې پورته په تياره کې تېرې شوې.
مريم غلې شوه، ورروسته غريو واخيسته، ويې ژړل، بيا يې په ډک ستوني وويل:
نه وم پوه شوې، يو وخت مې د پلار ژړغونی غږ واورېد:
_مريم، مريم، سترګې رڼې کړه !
ور ومې کتل، همالته په ډبرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروي موښل.
ځان مې د هغه غېږې ته ور وغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وينو لړلی غوږ مې له ذهنه نه ووت.
مور ته مې وکتل، بې حرکته پرته وه، خرهاری يې نه خوت.
د غونډۍ په بل سر کې سپينې رڼاوې يوې بلې خواته کېدلې.
د سړي غږ مې واورېد:
_کمه لاره پاتې ده.
پلار مې حرکت ونه کړ.
سړي د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو يې وويل:
_ سخته ده، خو بله چاره نه لرئ.
پلار مې هماغسې ژړل.
سړي بکس ته ډډه ووهله، يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:

ـشاته نه شئ تلاى، د ایران پولیس مو نیسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم درنه بیایي، هر څه چې یې زړه ول، کوي یې.
پلار مې هماغسې ژړل.
سړي بکس ور واخیست، ولاړ شو، ویې ویل:
ـ رښاوې لیرې دي، داسې وخت بیا نه شې موندلی.
پلار مې یوه شېبه غلی و، بیا ودرېد، مور مې یې پر اوږه واچوله. نیم ساعت لا نه و پوره چې د سرحد بلې غاړې ته ورسېدو.
د مریم خبرې ختمې شوې.
پاو وروسته یې ټلیفون راغی، ویې ویل چې د روغتون د دهلیز رنګ یوه ورځ نور وخت نیسي، خو لوسي په کور کې انټرنیټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
مریم خوشاله وه، ویل یې چې د پلار وکیل یې زنګ ورته وهلی و. شاید دوهمه محکمه یې د قید موده راټیټه کړي.
نه مې شوای کولای چې د خوشحالۍ پرمهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مریم په رالېږلو خبرو کې یو څه کم و . کیسه سمه نه راتله، باید ورباندې پوه شوی وای.
بخت یاري راسره وکړه، د پوښتنې یې راته وویل، سل زړونه مې سره وتړل، ور یاده مې کړه چې وروور دي څنګه شو او تر سرحده په څه ترتیب واوښتئ؟
مریم غریو واخیسته، ټلیفون قطع شو.
ځان بد راته وایسېد ، خو چاره نه وه، نن، یا سبا ، باید پوهېدلی وای.

لنډ وخت وروسته ټلیفون راغی، مریم وه، ښښنه یې وغوښته، په ژړغوني غږ یې وویل:
ـ دواړو غاړو ته هسکې پرښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پر هماغه لاره پورته وخېژو. یو ځای ودرېدو، زه او پلار دواړه کېناستو، په ځمکه کې ستوري ښکارېدل، لاس مې ور ووړ، له وروره پاتې ډب وینه لا توده وه. چیغه مې ستوني ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټینګ کړل.
سړې تر مټ ونیولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تیاره وه، خو بیا مې هم د مور ځړېدلي سپین لاسونه لیدل.
سړې تر مټ نیولې وم، ګړندی ورپسې تلم، ډبرې رغړېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چیغې، پاو وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.
مریم یو دم وژړل او خبرې یې پرې شوې.
وروسته یې په غریو کې وپوښتل:
ـ ورور به مې ژوندی وي؟
غلی وم..
د مریم ژړا زور ونیو.
ټلیفون قطع شو.
په سبا مې د مریم خبرې راواخیستې، ماختن کمپیوټر ته کېناستم، ویلې یې و:
ـ په رنګو دېوالو کې کېناستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تتې رڼا له دېواله په رالوېدلو لویو-وړو ډبرو لګېدله.

پلار مې تېزه تېزه ساه ایسته، ستړی و ، یو پاو یې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سړی هم غلی پر یوه تیږه ناست و ، شېبه وروسته یې وویل:
_زه تر دې ځایه درسره وم.
ولاړ شو ، د بکس ځنځېر یې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ور ویې کتل، یودم ودرېد ، سړی یې تر مټ ونیو ، په حیرانۍ یې وویل:
_دا زموږ بکس دی؟
سړي په خبره کې ور ولوېد:
_ خو دا ستاسې نه دی !
لاس یې راویست، کڅوړه وه.
پلار مې په بیړه وویل:
_څه دي؟
_پوډر.
یودم یې د سړي ګرېوان ته لاس ور واچاوه، چیغه یې کړه !
_تا زموږ په بکس کې پوډر ایښي ول؟
سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر ټټر کېښودل، پورې یې واهه، له دېواله یوه غټه تیږه راولوېده.
سړی ودرېد ، په ملنډو یې وویل:
_د همدې پوډرو په خاطر مې سرې مرمۍ ومنلې او بکس مې راووړ.
پلار مې لاس پورته کړ.
سړي وویل:

_احمقتوب مه کوه، ښځه او لور دي لا پاتې دي.
پلار مې کېناست.
سړی دوه ګامه شاته لاړ، یوه لویه ډبره یې لیرې کړه، وړه کنده وه، کڅوړه یې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره یې پرې کېښوده.
بېرته په خپل ځای کېناست.
مور مې یودم چیغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده.، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پرېوته.
د پښو غږ راغی، ورې ډبرې ورغړېدې. ټول پرېوتو.
د شغال ورو انګولا شوه، سړی بېرته نیغ کېناست، په ټیټ غږ یې و انګولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول، یو یې له سړي سره ودرېد، بل یې تېرې ته ور وګرځېد.
سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، مور ته یې وکتل، ویې ویل:
_دی اوزکان نومیږي، تاسو به تر وان پورې رسوي.
بیا یې ځوان ته څه وویل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکي ژبه وه.
ځوان بکس ور واخیست، په لهجه لرونکې فارسي یې وویل:
- دا سیمه خطرناکه ده، باید لاړ شو.
پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
ټول راووتو، سړی ایران ته ور وګرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کڅوړې سره بلې خواته په تیاره کې ورک شو، مور هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا یې وهله.

یوځای کېناستو. د موټر بل څراغونه پر لوڅو ونو ولګېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
تر دوو پوستو تېر شوو، لیرې وې، خو رڼاوې یې ښکارېدلې.
د مور په خاطر مو یو ساعت لاره، په دوه، دوه نیم ساعته کې ووهله.
د مېږو غږ راغی، ګړنجوني وګړنجېدل، د سپیو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بتۍ ولګوله، دوو چیني کوچینیو سپیو منډه راواخیسته، تر ځوان راوګرځېدل، لکۍ یې وهلې.
یوې کوټې ته ورننوتو، څراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالۍ اوبدلو وړه کارګاه ولاړه وه، څنګ ته ګډوډې زړې بړستې پرتې وې.
ځوان څراغ ور واخیست او د باندې ووت.
ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلګۍ یې وهلې، مور مې لا په سد نه وه راغلې، ما هم هڅه کوله چې کومه چیغه مې تر خولې راونه وځي.
ما تر ډېره د پلار سلګۍ اورېدلې، کله کله به د ګړنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړی وم.
نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چیغې وهلې.
سترګې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس یې زما د ورور پر وچو وینو سور و، له چیغو یې وار نه کېده.
ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، را ویې کتل، سترګې یې د انګار غوندې سرې وې، را ړنګه شوه، سر یې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره یې چیغه کړه.
ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخیست.

ښه شپېه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچیانو غونډې له رنګو (پاولیو) ډک، ګرد کمیسونه یې اغوستي ول.
یوه یې زما مور ته ورغله او بلې یې زه په غېږ کې ونیولم. له نازه یې پوه شوم چې اصلي کیسه ور مالومه ده.
په ژبه یې نه پوهېدم، خو پوست غږ یې د غمرازۍ مانا ورکوله.
دوې ورځې همالته و، څو کوره ول، رمې یې درلودې، سږو یې ارت پطلنونه اغوستي ول، سدریو (واسکټونو) یې راوتلي جېبونه لرل، په ختېه کردان وو.
په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره یوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ویل، هیڅ.
ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوې نوم به یې واخیست، بیا به یې یو دم چیغه کړه:
ـ راځي، راځي، ضرور راځي.
مورې به یو اځي ژړل.
په درېیم سهار یو موټر راغی، په باډۍ کې یې له وطني چرګانو ډک قفسونه ایښي ول.
موټروان په قفسونو کې لار وایسته، مورې ته یې اشاره وکړه، له څه ویلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو غاړو ته مو له چرګو ډک قفسونه ول، یو بل قفس راغی، زمونږ تر سرونو یوه لوښت پورته ودرېد.
بوی و، سوړ بوی، ټېکه نه کېده.
مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه یې سر ایښی و، د ککرۍ پر تور ټکري یې د چرګانو سپینه چټلي ښکارېدله.

موټر حرکت وکړ، ښه و، سوړ باد د چرګانو بوی ورسره ووړ.
موټر پاخه ته وخوت، یو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټ کلي تېر شوو، کورونه خام ول، د لرګي ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ وابښه ښکارېدل.
په دښته کې مځکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.
د دوو چرګو له مینځه مې ور وکتل، د خام سړک پر سیمیټي پلچک ناستې زړې ښځې پیسې شمېرلې.
موټروان راغی، زموږ پر سر د ایښې قفس دروازه یې خلاصه کړه، دوه چرګان یې پکې واچول.
موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې یې خپل سر زما د پلار پر اوږه ایښی و.
غرمه پاخه ته وختو، د سړک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرګې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته مې مناسبه چوله پیدا کړه، د یوې چرګې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:
ــوان، دیرش کیلومتره.
موټر خامې ته ولوېد، جمپونه یې نه خوړل، جغل و.
وخت ووت، موټر ودرېد، چرګو چیغې کړې، د سر قفس لیرې شو.
ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالوېدلو سوروزمه پاڼو نیولی و.
پر یوه لویه تیږه کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پیڅکه مې تر ګوتو تاوه کړه، پیڅکه مې د مور پر سپین، صاف تندي تېره کړه، د چرګانو وچه چټلي لاندې ولوېده.

پلار ته مې سترګې ور واړولې، دواړه اوږې يې ککړې وې، په رسيدلې ږېره پسې يې مړه ښکه سريښن وه.
خپل ټکری مې ليرې کړ، مازې يو ځای چټل و.
موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره يې پوه کړو چې له ونو مه وځئ.
د چرګانو نارې تر هغه وخته راتلې چې موټر پاخه ته وخوت.
پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقيقې وروسته په يوه کور کې وو.
دوې ځوانې نجونې راغلې، يوې يې زه تر لاس ونيولم، بله زما مور ته ورغله.
ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نيمايي د ېوال، آيينې نيولی و، لاندې يې پر مېز د ارايش مختلف وسايل ايښې ول.
تشناب ته ورغلم، نجلۍ راځړېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه يې کړم چې تر ځان مينځلو وروسته همدا جامې واغونده.
کله چې په سالون کې ولاړې آيينې ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ايسېد، پر چسپ پطلون د يخن قاق لنډه لمنه پرته وه.
مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولې يې وه. خو ارت او اوږد يخن قاق يې ښه و، کمربند يې نه مالومېده.
پلار مې وليد، جامې يې بدلې وې، تر خريلي ستوني لاندې يې سره نيکټايي ور تړلې وه.
شپېه وروسته له کوره ووتو او په هماغه ټکسي کې کېناستو. مور ته مې وکتل، غټې سترګې يې له غمه ډکې وې، د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوکې يې لا لندې ښکارېدې.
وان کوچينی، خو ښکلی ښار و، ډېری کورونه يې دوه يا درې پوړيزه ول.

د ریل په ایستګاه کې یې یو بل سرې ته ور وسپارلو، سړی له ونې هسک و، د تګ په وخت یې د ورمېږ غوښې ښورېدلې.
تر مساپر وړونکي ریل تېر شوو، تر دوو پټلیو واوښتو، بار وړونکي ریل ته ور وختو، له کارتنونو ډکه تیاره کوټه وه.
مخکې لاړو، د کارتن پر هوار شوي کاغذ کېناستو، سړي یوه پلاستیکي کڅوړه راته ونیوله او په خپله له ډبې کښته شو.
شېبه وروسته یې نور کارټنونه راوړل، زموږ له پښو سره یې تر چته ودرول، تر یوه وخته د کارټنونو له چولو څخه د وره رڼا ښکارېدله، خو وروسته تپه تیاره شوه، هیڅ مو هم نه لیدل.
ډېر وخت د رېل په ولاړه ډبه کې وو. یو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تر دې ډېر. یو وخت ځوکۍ ولړځېدلې، د رېل پر شاتنې دېوال مې غوږ ولګاوه، ماشین چالان و، وروسته مو وړې جټکې وخوړې، ریل حرکت کړی و.
د پلاستیک کړپا شوه، پلار مې وویل:
_هه، له سهاره راهیسې مو څه نه دي خوړلي.
ګوتې مې په هوا کې وتپولې، د هغه له لاسه مې یو څه راواخیستل، پزې ته مې ور نږدې کړ، د چپسو بوی یې درلود.
ټول غلي وو، یوازې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته.
دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نیولی و، خوند یې رانه کړ.
شاته مې ولي ولګول، اوسپنه سړه وه.
ښه شېبه ووته، خوب راغی، د پلار پر ځنګانه مې سر کېښود. په ویښتو کې مې پنډې ګوتې تېرې شوې.

یو وخت چې مې سترګې رڼې کړې، د موټرو هارنونه ول، ریل ولاړ و، پلار مې خرېده. مور ته مې ور غبر کړ، هغه هم وېده وه.
نه پوهېدم چې شپه وه که ورځ. کله چې ریل حرکت وکړ، بېرته مې سترګې پټې کړې.
د مریم خبرې مې ودرولې، بخارۍ ته مې وکتل، برهاری یې خوت، خو کوټه سړه وه. مخ مې واړاوه، د پردې پیښکه رپېدله. ورغلم، علت مې وموند، د کړکۍ پله چوله وه.
بېرته پر خپل ځای کېناستم. مریم ویلې و:
ـهره خوا سرې غوښې وې، په لسګونو له پوسته شوي ښاروي راځړېدل، له پرې شویو غاړو ښاښکي ښاښکي وینه تو بدله. سپینې کاشۍ سرې وې. مخکې لاړو، په سپینو چپنو کې کتار خلک ولاړ ول، ساتولونه په وینو لړلي وو، کړپا وه، هډوکي ماتېدل.
مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټ ونیوله، هغې خپل لاس خپلو سترګو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې یې وکتل، سور و، مور مې یو دم چیغه کړه:
ـوینه.
پلار مې په غېږ کې ونیوله.
مور مې چیغې وهلې. د خپل زوې نوم یې اخیست، په سپینو چپنو کې ولاړو خلکو په حیرانۍ ورته کتل.
مخکې تللی ډنګر سړی بېرته راوګرځېد. په خشکه یې څه وویل، ټول په هغه پسې روان شوو.

په وینو سرې زینې وې، لاندې لاړو، سرې او سپنیزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ ګروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارینه ناست ول.
مورې هم ساړه دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترګې راته نیولې وې.
مور مې خپل لاس ته کتل.
د بکس ځنځیر مې کش کړ، یوه ټوټه په ګوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې یودم پر ټوټې ګوتې ټینګې کړې، ور ومې کتل، زما د ورور کمیس و.
مور مې کمیس پر خپل ټټر پورې ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل، ناستو کسانو په حیرانۍ ورته کتل.
وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ویله.
په دوی کې یو هم افغان نه شو راته ښکاره.
مورې د ترکیې په پایتخت انقره کې وو. بس! یو ساعت مخکې یې له ریل ځخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړ و، رڼا یې بده لګېده، له شپاړس ساعته تیارې وروسته مو سترګې برېښېدلې.
لنډ یې همدې مسلخ ته راوستو.
درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوریې ځخه راغلي ول، زمورې غوندې غیر قانوني مهاجر ول او اروپا ته یې د تګ نیت درلود.
په څلورم سهار یې ټول د باندې را وایستو، یو اتلس ټایره موټر ولاړ و.
کانټېنر ته ورته اوږده ډبه یې درلوده، ور وختو، سرې غوښې راځېدلې.

مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پایه پوست شوي اوږده ځاروي ځوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای کې کېناستو.

لاس مې سوړ شو، ور ومې کتل، د یوه ځاروي په حلاله شوې غاړې مې ګوتې ایښې وې.

ګوتې مې وسولولې، وچې وې. د ځاروي ورون مې په ګوتو کې ټینګ کړ، کنګل و. دېوال ته مې لاس ور ووړ، پرخه یې را ایستلې وه. . ټول په یخچال کې ناست وو.

د یخچال د دروازې د تړلو غږ مې واورېد.

ټول غلي ول، ماشومانو په راوتلیو زړو سترګو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچیني سپین ګرو پونه بل وو.

موټر حرکت وکړ، یو_یو نیم هیڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را وایست ، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنیان ونیو، ما هم تور ټکری تر ځان تاو کړ، له ټکري د چرګانو سوړ بوی ته.

نورو مساپرو هم د بکسونو څنځیرونه کش کړل، شېبه وروسته یو اځې یوه نجلۍ پاتې وه، ژامې یې سره لګېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به یې اضافه څه نه لرل.

د ورور جاکټ مې راوایست او د نجلۍ پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر ځنګ ناستې ښځې څه وویل، دومره پوه شوم چې خپله یې ده او مننه رانه کوي.

مور ته مې وکتل، جاکټ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

وخت تېرېده، يخني ډېرېده او د ماشومانو نا ارامۍ زور اخيست. شپې وروسته بکسونو وازې خولې نيولې وې، د اغوستلو ورې هر څه ترې اېستل شوي وو.

مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځير مې ور وتاړه.

يوې ښځې چيغه کړه، مخ مې ور واړاوه، يو کوچينی هلک يې په غېږه کې پروت و.

يوه رېيرور سړي په بېړه ماشوم ور واخيست، په سينه پورې يې ونيو، لاسونه يې ور وموښل، ماشوم په سد را غی. خو يو بل تنکی ځوان رنګ شو.

نارينه ولاړ شول، اوسپنز ديوال ته يې سوکان ونيول، يخچال چيغو په سر واخيست.

موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر ځړېدلو سرو غوښو راووته.

ټولو د وره خواته منډه واخيسته، يو ورون له چنګکه ښېل شو، مخامخ راباندې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.

ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړ ول، ښځو او ماشومانو ژړل.

د يوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، يوه ځوان پر تور سړک پلتۍ وهلې وې، سر يې ځړېدلی و، درې تنه له توپانچو سره ولاړ ول.

ځوان ته مې وکتل، خړ جاکټ يې د مټ په برخه کې په وينو سور و.

يوه وارخطا عرب په انګريزې ژبه وويل:

ـ د خدای له پاره، ماشومان مو له يخنۍ مړه شول.

يوه وسلوال چيغه کړه!

ـستاسو له پاره یو کانټېنر غوښه نه شو خرابولی.
بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشي ته یې لغته ورکړه، په غوسه یې وویل:
ـموټر ته وخېژه!
ځوان په زحمت ولاړ شو.
هماغه وسلوال وویل:
ـیخچال موټر ټولو په ټیټه درجه درولی دی، که یې بند کړو، نو پولیس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.
ټول بېرته خپلو ځایونو ته راغلو.
مور مې له ځایه نه وه خوځېدلې.
موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقیقو خلاصې دروازې د یخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترګې لوځې وې، یوه سړي یې پر اوږو تولیا ور سموله.
لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېبده، خو د یخچال دروازه خلاصه نه شوه.
موټر بېرته حرکت وکړ، د ټیپي ځوان زګیروی خوت، سړه هوا ورو ورو تودېدله، خو یخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوړ باد راته.
وخت ووت، یو ډنګر سړی او دوه ماشومان ړنګ شول، زما له مور پرته، نورو ټولو اوسپنیز دېوال ته سوکان ونیول، ښځو او ماشومانو ژړل، نارینه وو، نارې وهلې...

موټر يودم بربېک ونيو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سرې اوسپنې سره ولګېد، موټر روان شو، تېزه جټکه يې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.
پلار ته مې وکتل، له يوې ماشومې يې د غوښې لوی ورون ليرې کاوه.
مور ته مې سترګې ور واړولې، سر يې په غبرګو لاسونو کې ټينګ نيولی و.
شونډې مې تودې شوې، لاس مې ورووړ، پزه مې وينې وه.
ګنګس وم، ښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنګر سړی بېسده پراته ول.
مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې ګوتې تيرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.
يو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې يې وکوت، ژوندی و.
په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه يې د يخچال د دېوال غوندې سړه وه.
نجلۍ مې په ټټر پورې ونيوله، سر يې يوې خواته کوږ شو.
غبرګ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ يې زما له ټټره واخيسته، ور ومې کتل، مور يې وه، دوه درې ځله يې د نجلۍ نوم واخيست، اوس مې هم په ياد دی، زينب نومېده.
مور يې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته يې يودم کوکه کړه.
چيغې ډېرې شوې، نه يخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.
مريم ټوخي واخيسته، څو ځله يې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخي وار نه ورکاوه، وروسته يې په جړ غږ وويل:

ـنن ښه نه یم، دوه ځله مې وینه وګرځوله، د خبرو سبکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کیسه مې نیمګړې پاتې شي.
مریم وټوخل، بیا یې وویل:
ـموټر جمپونه وخوړل، ودرېد، د یخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهیانو له سوړ بوی سره د څپو غږ راغی.
دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له مورې څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو.
په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور یې تر ولیو نیولې وه.
د باندې تیاره وه، تود باد لګېده، یا به مورې ته تود ایسېده، خو هر رنګه چې و، د یخچال تر هوا ښه و.
شېبېه وروسته له پنځلسو کسانو څخه یوولس تنه په شګلن ساحل کې ولاړ وو.
دوو ښځو ژړل، په یخچال کې یې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټینګې نیولې وې. ښځو تر هغو چیغې وهلې چې د اتلس ټایره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.
پر شګو کېناستو، څپې په اوبو کې له راوتلیو تیږو سره لګېدلې.
د ماشین غږ مو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشیني کشتۍ وه.
ورغلو، اوبه مو تر ځنګنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو.
کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه یې مړل ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لګېدل.
مخکې لاړو، ګڼو ګروپونو ته ورو ورو ور نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهیانو سوړ بوی ګډ و.

د اتم صنف جغرافیه راپه زړه شوه، لیکلي و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکیې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.
فکر مې سم وخوت، ساحل ته نږدې مې د ترکیې بیرغ ولید.
موږ د یوې لویې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ دېوال سوری و، ورغلو، رهنما لاسي بتۍ بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشین کې وو. تر اوسپنېزو زنګنو لويو ګراریو تېر شوو، پورته وختو، غټه کوټه وه، له سوریو دېوالونو څخه يې نرۍ باد راووت، د بتۍ سپینه رڼا پر پلاستیکي زړو خلتو لګېدله.
د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرګي پر لندې تختې تېره کړه.
ټوخي خوب ته نه پرېښودلم.
د سمندري مرغانو په چیغو مې سترګې رنې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ویده وو.
ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوي نغري کې مړې ایرې پرتې وې. له زړو بوټونو، ټوټو، د سګرېټو له ډبیو، چیچل شویو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شویدي.
د کشتۍ سر ته د لرګي زینه ختلې وه. پر زینه مې لاس کېښود، یو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخېژه.
ټوله ورځ په کشتۍ کې و، یواځې د سمندري مرغانو او د یوې نیمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشین غږ مو اورېده.
ماښام تیاره د باندې ووتو، په وړه کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.

وچې ته وختو، د کشافاتو موټر راغی، باډی ته ور پورته شوو، توري ډکې خلتې وې، پربوتو، دوو سړو له کشافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.

موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان یو. کم او زیات، نیم ساعت وروسته خلطې رانه لیرې شوې. په ارته چهاردیوالۍ کې د غټو موټرو زرګونه ټایرونه پراته ول

د بارووړونکي موټر باډی ته وختو، ټایرونه د ځاه د چکونو غونډې پر یوه بل ایښودل شوي وو. ډنګر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټایرونو مینځ ته ورکښته شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنګ و، زنه مې د وروړستي ټایر پر ژۍ لګېدله.

نورو ته مې وکتل، ټول په ټایرونو کې ولاړ ول.

شېبه وروسته یې بل ټایر راوړ، تور ټایرونه مې تر سر پورته وختل، د رابړ بوی ته.

په وروستي ټایر یې د لرګي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر یې نور ټایرونه ایښودل.

ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختیاره وتلی و، له جمپ سره به ټایرونو مخکې، شاته ورسره وړلم.

هیڅ مې هم نه لیدل، خو کله کله به مې له ښي اړخه د پلار غږ واورېد:

ـ ښه یې؟

دوه ساعته وروسته له ټایرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.

یوه کور ته یې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسۍ یې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې وني پرته نور هیڅ هم نه ښکاریدل.
د شپې ټوخي واخیستم، سینه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لاړم، آیینې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وینو نیولې وې.
په درېیو ورځو کې مې دوه ځله وینه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ویل.
په څلورم ماښام یې یوه ځنګله ته بوتلو، هماغه یوولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټینګار وکړ.
ـ پنځه ساعته پیاده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي.
څه به مو ویل، په خپل اختیار نه وو.
مخکې لاړو، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ.
ټول کتار روان ول، یو وسلوال مخکې ته، بل په مورچو پسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زور درلود چې پل سم ځای کېږدم.
له یو نیم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونیوله، لوېې ډبرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لګېدله.
نږدې انګولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو یوه شوم چې لېوه دی.
پنځه دقیقې وروسته بېرته له ډبرو پورته شوو، د لېوانو انګولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په څنډه کې مخکې روان وو.

يو دم درب شو ، يو څوک لاندې ورغړېد ، پسې ومې کتل، ټکرى د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو ، د ښځې په ګېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتى و ، وينو دارې وهلې.

يوه عرب په بيړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترګې يې سپينې راوختې، سر يې يوې خواته کوږ شو.

سړي کوکه کړه، د ښځې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ ونيو ، په چيغو چيغو يې وژړل.

يو وسلوال ورغی، د سړي تر مټ يې ګوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.

لېوانو وانګولل.

هماغه وسلوال وويل:

ـ ځئ !

روان شوو ، مخکې لاړو ، خو لا هم د سړي چيغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انګولا هم ورسره ګډه شوه. چيغې او انګولاوې سره نږدې وې.

په ځو غونډيو وختو ، بېرته کښته شوو ، خو ونې نه خلاصېدې.

له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرګيو جوړې يوې کوټې ته ور ننوتو ، کوټه په ځنګله کې وه، ور يې نه درلود ، دېوالونه يې له پنډو تختو جوړ ول، د خيرن، مات مېز پر سر د ښکارې ټوپک تش پلاستيکي کارتوس ښکارېدل.

ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو يې پوه شوم چې له دې هېسته به په دوی پسې روان يو.

اټکل مې سم وخوت، شپېه وروسته نوي راغلي کسان راته غرېدل، ویل یې چې د یونان په خاوره کې یاست، د باندې به نه وځئ ! سهار اته بجې به سره ګورو.
پرېوتو، بیا مې له پښې سره یو څه ولګېدل، سر مې پورته کړ، د یوه عرب لاس و، پښه مې راټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو، چونډۍ یې راولګوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، ویده و، پاتې شپه مې په رڼو سترګو تیره کړه.
سهار مې د چونډۍ وال له برګ لستوني وپیژاند .له عمره پوخ چاغ عرب و، سترګې یې مړې وې، نه یې راته کتل.
د لندې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و.
اته بجې یو ډنګر سور ځوان راغی، پراشوټې خولۍ لرونکی جاکت یې اغوستی و، ویې ویل چې تر ماښامه به همدلته یاست، وروسته یې ټولو ته یو یو ډبۍ بیسکیټ ورکړ او له کوټې ووت.
سر مې د پلار پر څنګانه ولګاوه، خوب راته، ویده شوم.
کله چې مې سترګې رڼې کړې، سر مې د مور پر څنګانه ایښی و.
وره ته ورغلم، د ونو له تېرو، لندو پاڼو د مازدیګرني لمر ژېړې وړانګې راوتلې وې.
ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شوو، له نیم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد، تر غونډۍ راتاو شوو، سل، یونیم سل متره مخکې پوخ سړک و.
د ونو په مینځ کې کېناستو، یوه قاچاقبر رایاده کړه چې ساراګشت ته تیر شی. پوه شوم، اوږد مزل مو په مخکې و.

ماښام له سړکه یو اتلس تا پره موټر راوګرځېد ، په ګڼو ونو کې ننوت.
ورغلو ، په موټر کې د جامو مینځلو لوی ماشینونه بار ول. وروختو ، یوه ماشین ته مې پښې ور وغځولې.
چیغې شوې، ور ومې کتل، برګ لستوڼی چاغ عرب په ماشین کې نه ځایده، نورو دوو کسانو یې پر اوږو زور راوستی و.
کېناستم، د جامو مینځلو ځای بد نه و ، خو زنګنونه یې نیولل.
ځنګ ته مې پام شو ، ماشین سوری و ، هوا راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غیر قانوني مسافرو د وړلو له پاره جوړ شوی دی.
د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، یوه سړي د اورلګیت په اندازه کوچینۍ قوطۍ راته نیولې وه.
شېبه وروسته یې زما پر سر بل ماشین کېښود ، تیاره وه، یوازې په ماشین کې له پرې شوي سوري ځخه خپه رڼا راوتله.
وخت ووت، قوطۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. یوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند یې درلود. شېبه وروسته مې سترګې درنې شوې، خوب مې پوره و ، خو د بیهوښۍ ځپه راباندې راتله. خبره په ژاولو کې راته واېسېده.
مریم همدومره غږېدلې وه.

❋ ❋ ❋

سهار په دفتر کې وم چې ټلیفون راغی، ورور مې و، ویل یې چې د پلار صحت ښه نه دی.

اندېښنه راولوېده، رخصت مې واخیست، سړک کنګل و، موټر بې چاینه نه شوای تلای، د درېیو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله.

پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و، خدای ته مې شکرونه وایستل.

درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نیمایي ورځ به مو د واورو په ویشتلو تېره کړه، کله چې په څلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اورېدله.

یوه بجه د وردګو سید اباد ته راورسېدم، د امریکایانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښوېدلي وو، لاره بنده وه.

ماښام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي کې راته پیچلې وه.

سهار دفتر ته لاړم، د مریم یو ایمېل راغلی و.

ماخستن کمپیوټر ته کېناستم.

مریم ویلي و:

_وخت نه و رامالوم، یو ساعت، دوه ساعته، یوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوښ راغلم، رڼا وه.

په سر کې مې ځړیکه شوه، کېناستم، ګنګس وم. شاوخوا مې وکتل، زنګ وهلي اوسپنې وې.

د پلار غږ مې واورېد:
ـښه يې؟
مخ مې ور واړاوه، د موټر پر اشترنګ يې ډېره لګولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنګ وهلي بس کې وم.
مور ته مې وکتل، د څوکيو تر مينځ ېبسده پرته وه.
پلار مې وويل:
ـوخت غواړي، زه خپله يو ساعت مخکې په سد راغلم.
د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښيښې ته پلاستيک نيول شوی و، چوله مې کړې، يوه ډنګره ښځه پر ټاېر ناسته وه، ماشوم ته يې په چوشک کې شيدې ورکولې.
د باندې ووتم، په سلګونو زاړه موټر يو پر بل پراته ول.
تر بس راتاوه شوم، وړه ميداني وه، شاوخوا يې له زړو موټرو جوړ هسک دېوالونه راګرځيدلي وو.
له يوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ور ومې کتل، د موټر په شاتني بې پوښه سيټ کې چاغه ښځه ويده وه.
کړنګ شو، پښو ته مې وړه اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بيلدوزر په بيل کې يو څوک ناست و، ډکې ويښته يې پر سر نه و پرېيښي، خو له راوتلي ټټر څخه يې پوه شوم چې نجلۍ ده.
نجلۍ پښې وځړولې، پر ورانه يې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنګ زاړه کاوبای نيکر له کمربنده يې توپانچه ښېله کړه، پوه يې کړم چې ببرته شاته وګرځم.

بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خو لا يې غتې سترګې مړې
ښکارېدلې.
پر بې پوښه زنګ وهلې څوکۍ کېناستم، له ماتې ښيښې مې د باندې
وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټرول.
سر مې د مخامخ څوکۍ پر اوسپنه ولګاوه، د خپل وطن يادونه مې په زړه
را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه ورته نيولې وه، کاغذ پران يې د بل
کاغذپران په تار کې بند و.
وحيد مې سترګو ته ودرېد ، په صنف کې يې ماته کتل.
وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښيښې مې ور وکتل،
سر خرېيلې نجلۍ د يوه زاړه موټر بانټ ټکاوه.
د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارينه ترې
راووتل، په لاسونو کې يې نکلې کاسې وې.
مورې هم ورغلو ، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راورسېد ، يوه بوډۍ
نکلې زړه کاسه راته ونيوله، په اوبو کې جوش کړی کچالو پروت و.
بېرته بس ته راغلم، سوړ کچالو مې تر ستوني نه تېرېده.
د باندې مې وکتل، خلک پر اوسپنو ناست وو ، کچالو يې خوړل، . له
ببرو وېښتو او خيرنو جامو يې يوه شوم چې ډېر وخت يې اوبه نه دي
ليدلې.
ټول زمونږ غوندې غير قانوني مهاجر وو ، هره کورنۍ په يوه موټر کې
اوسېدله.
مازديګر مې يوه سندره واورېدله، د فرهاد دريا غږ و. په بېړه د باندې
ووتم، سندره د يوه امبولانس له زړې ډبې څخه راتله. ورغلم، دروازه مې

وتښکوله، د لسو- یولسو کالونو په عمر ورېږ نجلۍ ور راته خلاص کړ،
په بېړه مې وویل:
_افغانان یاست؟
د دروازې خېرنه پرده لیرې شوه، سلامته کورنۍ وه.
یوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونیولم، بلې پیغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.
شاوخوا مې وکتل. د سیروم د ځړولو پر زنګنه پایه، خیرنې جامې راځوړندې وې، د موټر د ټایپ په راوتلیو کولمو پسې بیطرۍ تړلې وه. د انا زګیروی خوت، وضع یې ښه نه شوه راته ښکاره.
د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.
نیم ساعت ووت، د باندې راووتم، پیغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای ور وښود.
مور مې خبره کړه، سترګې یې وځلېدې. خو څه یې ونه ویل.
ماښام ژېړه رڼا شوه، ور و مې کتل، د یوه زاړه تراکتور ګروپ بل و.
ماخستن یې وچې وریجې په کاسو کې راواچولې، خو وږې وم، له غرمنې پاتې شوې کچالو سره مې وخوړې.
پر یوه ټاېر کېناستم، افغانه پیغله راغله، مینه ناکه نجلۍ راته وایسېده، مژګان نومېده، ویل یې چې تر استانبوله یې په طیاره کې راوړو، یونان ته په پښو راواوښتو او تر دې ځایه یې د جامو مینځلو په ماشینونو کې راورسولو.

مژګان وويل چې يو ځل يې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوګرځېدو، له دوو اونيو راهيسې دلته يو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ويل کړي دي، هلته مو د تره کور دی.

د دوو اونيو ټکي مې زړه وخوړ، خو مژګان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته ګوته ونيوله، ويې ويل چې عراقيان دي، مور يې وايي چې له يو ويشتو ورځو راهېسته، دلته يو.

مژګان غلې شوه، ور ومې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا يې وويل چې بخت او طالع هم مهمې دي.

مورې تر ډېره پر ټاټر ناست وو، سر خرېيلې نجلۍ د يوه سره سړي په غېږ کې پرته وه، يوه تور پوستې ځوان په خاورو کې پلتۍ وهلې وې، سندره يې ويله، په مانا يې نه پوهېدم، خو په غږ کې يې غم ګډ و. د موټرو تر دېوال پورته ګڼ ستوري ځلېدل

سهار د مژګان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته يې توره چايجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ور ومې کتل، له تورو ښيښو لرونکي ښکلي موټر څخه يوه دنګه نجلۍ کښته شوه. نجلۍ پاکه او ښايسته ښکارېده، تورې، غټې عينکې يې په ستر ګو وې. لاړه او پر ټاټر خړېدلی سر غلې کېناسته.

له مژګان څخه مې وپوښتل:

ـقاچاق وړونکې ده؟

ويې خندل:

ـنه، زمورې غوندې غير قانوني مهاجره.

حيرانه شوم.

مژګان وويل:
_ايرانۍ ده، کیسه يې راته وکړه، ورور يې په لاره کې يوناني پولیسو وويشت، قاچاقبر تر دې ځايه د رارسېدو پيسې ورنه غواړي، خو دا يوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل کيږي، دا بايدله دېرشو نارينه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.
بدن مې زيږ شو.
مژګان وويل:
_هاغه هلک وينې؟
د هغې په غځېدلې ګوتې پسې مې وکتل، پر لويه اوسپنه ، ببر سرى تنکى ځوان ناست و.
ومې ويل:
_هو
_افغان دى، له دې ځايه سم نه ښکارې، خو که ور نږدې شې يوه سترګه يې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملګرى و، تندې واخيست، له قاچاقبر سره يې خوله ووهله، اوبه يې غوښتې، چاقو يې وخوړ.
د مژګان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېدې، د بې سرپرسته ماشومانو اخيستلو بازار تود و، بډوډي ترې ايستل کېدل او يا هم فحشا ته اړ کېدل.
يو غږ مې واورېد ، د مژګان وړه خور وه، ويل يې چې د انا وضع ښه نه ده.
په بېړه ورغلو، د مژګان پلار د زړې ښځې زنه ور تړله.
مژګان کوکه کړه، پر خپله انا ور پرېوته.

بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغی، لاس یې وینې و، ویل یې چې د موټرو په مینځ کې یې قبر کېنده، بیل نه و، زړې او سپنې یې لاس ژوبل کړ.
بخت یارۍ راسره وکړه، اتم ماښام په یوه تېز رفتاره کشتۍ کې کېناستو، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.
مژګان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کیسه یې راته وکړه، ویل یې چې سمندر طوفاني شو، یوه هسکه څپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.
د مژګان خبرو لړزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د ورېځو په لویه سپینه ټوټه لا د لوېدلي لمر سرخي پرته وه.
مریم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

❁ ❁ ❁

دوې ورځې ووتې، د مریم درک مالوم نه شو، نه یې ایمېل راغی او نه هم ټلېفون.

د مریم د ټلېفون نومره مې ووهله، بند و.

اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.

یکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم یو ایمېل راغی. دومره یې لیکلي و چې د مریم خبرې.

خبرې مې راواخیستې، ټېکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپیوټر له لاوډسپیکره د مریم ټوخی راووت، یوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.

ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ټوخل، ساه یې لنډه لنډه کېده، په زحمت یې وویل:

ـ څو ځله مې ټلېفون درته وکړ، نه وې.

بېرته ټوخې واخیسته.

پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.

د اوبو غوړپ مې واورېد. غږ یو څه ښه شو، مریم ویلي ول:
ـد ادریاتیک بحیره د غیر قانوني مهاجرینو هدیره وه، ددې بحیرې شنو اوبو سلګونه، نه پوهېږم، شاید تر دې ډېر غیر قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د ایټالیاوي پولیسو بیړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، همالته ور وختو، ارت غار و، کمرنګه ګروپ پکې بلېده.
مخکې لاړو، میداني وه، له ډبرو جوړو ورو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپین لاسونه ترې راوتلي وو.
تیږو ته کېناستو، چیغې وې، د دوو ډبرو تر مینځ د انسان سپینه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لندو ډبرو ښاخکي ښاخکي اوبه راتویېدلې.
په قفسونو کې د مفلسو خلکو زګیروي ختل.
د مژګان دوی کورنۍ یې په هماغه سهار د باندې وایسته، خو موږ ته دریېمه ورځ نوبت راغی.
شنو غونډیو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لندې وې. له نري باد سره د نمجن بوی ګډ و.
لنډه لاره وه، بس، یوا ځې یوه غونډۍ ور هاخوا لاندې پر تک تور سړک د ناجو دو نو ښنې، تېرې، پربوللي پاڼې راغلې وې.
سړک ته ورکښته شوو، یو ټرېلر ودرېد، د سیټ تر شا چپرکټ ته ور تېر شوو، همالته کېناستو.
موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سړک ته نږدې د یوه ګوښې کور مخې ته پرېښودو.

ځلوېښت، پنځه ځلوېښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وړه کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ ایښې وې، څنګ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د یخچال دروازه نیمه لوڅو عکسونو نیولې وه.
ورغلو، پر څوکیو کېناستو، د څنګ له کوټې خندا راتله.
پاو ووت، یوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله وازه کوله، دوې شپې یې د تبې له لاسه سترګې نه وې سره وړ وستې.
چېرته تلو، له چا سره تلو، څنګه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.
وړې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایټالیا په مني کې لا دومره زورو، چې ونې او بوټې شنه وساتي.
کړپ شو، ور ومې کتل، مور مې د یخچال ور پرانیستی و. ورغلم، یو بوتل مې راواخیست، پزې ته مې ور ووړ، د الکولو بوی ترې ته.
د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې راوایستل، بېرته کړکۍ ته ور وګرځېدم.
د اوبو له غوړپ سره ټوخي واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلار ته مې وکتل، د یوه سترګې پټې وې، بلې غولې ته وچې سترګې نیولې وې، د جاکټ استر مې پر شونډو تېر کړ، ور ومې کتل، خړ استر په وینو سور و.
ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ماښام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره ویښته درلودل، دوهم یې له وریځو پرته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېښي. یوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی.

ځنګل و، خو د ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، تر ډېره له سړک سره روان وو. وروسته مو لاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوي د ورو ستورو غوندې ښکارېدلې.
باران شو، دوو رهنماوو د پراشوټي جمپرونو ځنځيرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښتنه او اوږې مې لندې شوې، په زېرپيرانۍ کې ګنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.
باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نيم ساعت، يو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لګېدو له غږ سره پشهاري هم ګډ شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سيند روان و، په تياره کې يې سپين ځګونه له ورايه ښکارېدل.
يوه غار ته ور وګرځېدو، ارت وچ ځای و، همالته کېناستو.
څښېور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوايسته، خو رڼا يې تېزه وه، ان د غار له پورتنيو تيږو راځوړند نري واښه هم مالومېدل.
وخت ووت، خو باران ونه درېد.
پلار ته مې وکتل، په ناستو يې سترګې پټې وې.
د الکولو بوی راغی، مخ مې ور واړاوه، سر خرېيلي چاغ رهنما يو لوی بوتل خولې ته نيولی و، څښېور يې زما مور ته کتل.
پلار ته ورنږدې شوم.
رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل يې، خبرې يې کولې، په ژبه يې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لويدلې وه چې زما د مور په اړه غږيږي.

مور ته مې وکتل، سر یې پر څنګنو ایښی و، پر سپینه غاړه یې لانده پیچلي ویښته سرېښ ول.
ما هم د خپل پلار پر اوږه سر ولګاوه. یو وخت مې د بکس د ځنځیر د کشېدو غږ واورېد، ور ومې کتل، مور مې د تشناب کاغذ وراخیست.
رهنماوو وچې سترګې ورته نیولې وې، بیا یې وخندل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندي ووتم.
اسمان برګ و، د ورېځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تر دې دمه دومره سپینه، تېزه سپوږمۍ نه وه لیدلې.
مخکې لاړو، بوټي وښورېد، زړه مې خولې ته راغی، سویه وه، منډه یې واخیسته، ان سیوری یې هم ښکارېده.
مور مې ګڼو نیالګیو ته ور وګرځېده، زه پر یوه هواره تېږه کېناستم، د اوبو له شنهاري سره د شغالانو کوکې هم ګډې وې.
یودم یو سیوری راباندې راغی، زړه مې ولړځېد، ځېبور رهنما مې مخې ته ودرېد، لاس یې راوغځاوه، پورې مې واهه، غوټه یې کړه، په غېږ کې یې ونیولم، لندې شونډې یې زما پر بغورکېښودې، له خولې یې د الکولو بوی ته.
ساه مې بنده شوه، سړی مې تر څنو ونیو، نه لیرې کېده. چیغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وینو داره وکړه.
سړی یودم شاته شو، لاس یې پر خپله غاړه تېر کړ، ګوتې یې وسولولې، وینه وه.
په کرکه یې وویل:
ــ ایق!

ماته يې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وينو خوند نيولې وه.
سرې دوه ګامه شاته شو، له ټوخې سره ګډه ناره مې تر خولې راووته !
_ابا ! ! !
سرې منډه کړه !
چيغه شوه، پانې وخوځېدې، مور مې له ګڼو نيالګيو راووته، منډه يې کړه، د چاغ، سر خربيلي رهنما لنډ لاس يې خلاصو وېښتو ته ور ورسېد، دواړه پر ځمکه ولوېدل.
ورې ډبرې ورغړېدې، ور ومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چيغې يې د سيند له خوا راتلې.
منډه مې ور واخيسته، له ګڼو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خربيلي سړي سر ته سوکان نيولي وو. بيا يې يودم له ځمکې يوه لويه ډبره ور پورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولګېدل،
ور ومې کتل، د سړي د سر ويني او د غوښې سرېښناکه وړې ټوټې وې.
په مور پسې مې سترګې ور غړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پاڼ پر ژۍ ولاړه وه، ځګنو اوبو ته يې کتل، د سپين ګرېوانه شکېدلې ترادې او تور خلاص وېښته يې باد يوې، بلې خواته سره اړول.
پلار مې تر مټ ونيو، جټکه مې ورکړه، ور ويې کتل، يوه تېره چيغه يې تر خولې راووته:
_نه !
مريم ټوخې واخيسته، تر ډېرو يې وټوخل، بيا له ټوخې سره ژړا ګډه شوه، په زحمت يې وويل:

ـپلار مې ور ورسېد، خو یوائې زما د مور د کمیس سپینه تراډه په ګوتو ورغله.

مورې دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپینو څګونو کې ورکه وه، اوبه له لویو ډبرو سره لګېدلې، شنهارې یې خوت.

د مریم ژړا زور واخیست، ژړا او ټوخي خبرو ته نه پرېښودله، بیا یې ساه بنده شوه، یو دم یې خوړ وهل، یوه شېبه هیڅ هم نه و، وروسته خرهاری راغی، ښځینه وارخطا چیغې پکې ګډې شوې، پر کاشیو د بوټونو کړپا، په ایټالوي ژبه نارینه او ښځینه وارخطا غږونه او د تذکرې د ټاېرونو کرښنده اواز. بس! همدومره، پاتې لس دقیقې سپینې وې.

په سهار مې لوسي ته ایمېل ولېږه او د مریم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، یوه بجه یې لنډ ځواب راغی:

ـښننه غواړم. مریم تېره اوونۍ مړه شوه.

ولاړ شوم، په دهلېز کې مې یو همکار په مخه راغی، په حیرانۍ یې وپوښتل:

ـسترګې دې له اوښکو ډکې دي!

مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حویلۍ ته کښته شوم.

لمر و، د ستوډیو د بام په ناوه پسې یوه لوښت کنګل را ځړېده.

بېرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ور ولېږله او هېله مې ترې وکړه چې ټلېفون راته وکړي.

څلرویشت ساعته تېر شول، خو درک یې مالوم نه شو.

په دوهم ایمېل کې مې یو بل ټکی هم اضافه کړ:

ـد مریم له پاره.

په سبا يې يو اوږد ايمېل راته ليکلی و. ايمېل مې پر نټ کړ، ماخستن بخارۍ ته نږدې کېناستم، لوسي ليکلي وو:
ـ وبښه، تر ټلېفونه مې ليکلي مالومات غوره وګڼل، پوهېږم، مريم راته ويلي وو، چې يو څوک يې د ژوند کيسه ليکي.
مريم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، يوا ځې يوه دقيقه په هوښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه کړم چې په ټايپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ايمېل کړم.
مريم يې څلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پوليس ورسره ول، ويل يې چې د تحقيق په وخت کې يې وينه وګرځوله.
معايناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلۍ د سږو سرطان درلود، دې بايد د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.
مريم غلې نجلۍ وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.
يوه ورځ يې راته وويل:
ـ عمه لوسي ! مرګ ته مې څو ورځې پاتې دي؟
غلې وم.
ويې ويل:
ـ داسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم را لنډې کړي؟
خو په سبا يې مرګ ته زړه نه کېده. علت مې وپوښت، کمپيوټر ته يې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه، د يوه ځوان عکس و، ښکلې غټې سترګې يې درلودې.
مريم په خوند وويل:

ـوحید مې ولیکه، څو شیرې راغلې، خو خپله مینه مې په اسانۍ پکې ومونده.
یو دم یې وخندل:
ـته ورته وګوره ! له ځانه یې څه جوړ کړېدي، ږیره او بریت یې نشته.
ولاړه شوه، ټینګه یې په غېږ کې ونیولم، زنه یې زما پر اوږه راکېښوده،
یو دم غریو واخیسته:
ـاه ! عمه لوسي ! مرګ ته مې زړه نه کیږي.
خو په سهار یې بیا ژړل، له څېرې یې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
غرمه مې د روغتون په حویلۍ کې ولېده، پر اوږده سیمیټي څوکۍ یواځې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راویې کتل، سترګې یې لا سرې وې.
یوه شېبه دواړه غلي وو، مریم ځمکې ته کتل، د ښي بوټ په څوکه یې ژېړې پاڼې راټولولې.
ورو مې وویل:
ـباد سوړ دی، نه ځو؟
هماغسې یې ځمکې ته کتل. یو دم غریو واخیسته. د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو. وخت ووت، ویې ویل:
ـوحید ته مې ټلیفون وکړ، د خندا غږ راغی، ومې پوښت، نامزادې یې په واوره ویشت.
مریم په سبا بل سیمکارت رانه وغوښت، ویل یې چې وحید څو ځله زنګ ورته وهلی، ایمېلونه یې رالېږلي، خو دا نه غواړي چې ځواب ورکړي.

بله شپه نوکري وم، په دهلېز کې مې د مریم غږ واورېد ، څه یې ویل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا یې نه پوهېدم، خو درد پکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مریم پر کټ ناسته وه، سپینه روجایي سرو وینو نیولې وه.

په بېړه ورغلم، د مریم خوله، غاړه او ټټر په وینو سره ول.

مخ یې راواړاوه، ورو یې وویل:

ـوحید مې خوشاله ولید ، کوم بل ارمان نه لرم.

مریم بیا هیڅکله د فیس بوک مخ ونه لید ، بانه یې دا وه چې وخت ضایع کوي، دې به پښتو سایټونه کتل.

یوه ورځ یې راته وویل:

ـاه ! عمه لوسي ! ته مې ډېره په تکلیف کړې، خو یوه وروستۍ خبره مې هم ومنه !. زما تر بالښت لاندې د افغانستان نقشه او د وحید عکس دی، هیله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کېږدې.

لوسي همدومره لیکلي وو.

په سبا مې ایمېل ور ولیږه او د مریم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ یې ځواب راغی، لیکلي یې وو ، چې مریم په تا باور درلود ، خو نه یې غوښتل چې عکس یې په کتاب کې راشي.

په بل ایمېل کې مې ډاډ ورکړ، عکس یې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلیفون کې د مریم خبرې راپه زړه شوې:

ـنه، دومره بدرنګه هم نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پیچلي، ږمنځ پکې بندیږي، بس، له رنګه یو څه توره یم.

ټول سم ول، یوازې په غټو تورو سترګو کې ډنډ اوښکې ترې هېرې وې.

(پای)
۱۳۹۱ل کال
د عقرب شلمه